ŚLĄSKO-DĄBROWSKI

DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 4 KATOWICE, DNIA 20 LUTEGO ROK 1949

Poz. TREŚĆ Str.

DZIAŁ URZĘDOWY

55

ROZPORZĄDZENIE WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 9 lutego 1949 r.

w sprawie tępienia płaszczyńca burakowego.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 2 marca 1938 roku o tępieniu płaszczyńca burakowego (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 115) i z powołaniem się na opinię Stacji Ochrony Roślin Działu Rolnictwa i Reform Rolnych Urzędu Wojewódzkiego Śląsko-Dąbrowskiego zarządzam, co następuje:

§ 1. 1) Ustanawiam obowiązek tępienia płaszczyńca burakowego w gminach miejskich i wiejskich położonych na terenie powiatów: kluczborskiego, oleskiego, lublinieckiego, opolskiego oraz w tych powiatach, w których może w najbliższych latach pojawić się masowo płaszczyniec burakowy.

2) Do zwalczania płaszczyńca burakowego obowiązani są wszyscy użytkowcy gruntów, na których uprawia się buraki: cukrowe, pastewne, warzywne, mangold, oraz szpinak.

§ 2. 1) W tym celu na gruntach przeznaczonych pod uprawę buraków cukrowych, pastewnych i warzywnych należy przed siewem założyć poletka względnie pasy chwytne według wskazówek zawartych w „instrukcji do walki z płaszczyńcem burakowym za pomocą pasów względnie poletek chwytnych" stanowiącej załącznik do niniejszego rozporządzenia.

2) Na tych gruntach absolutnie zabrania się dokonywać siewu przed terminem wyznaczonym przez Starostę Powiatowego w myśl § 4.

§ 3. Wysadzanie nasienników buraków cukrowych, pastewnych i warzywnych dozwolone jest jedynie na polach otoczonych pasami chwytnymi, przy czym nasienniki mogą być wysadzane dopiero po wzejściu buraków na polach chwytnych. Odnośnie zakładania i zaorywania tych pasów obowiązują przepisy zawarte w poniższym paragrafie.

§ 4. Starosta Powiatowy na podstawie i z powołaniem się na opinię Stacji Ochrony Roślin wyznacza terminy:

1) założenia poletek względnie pasów chwytnych,
2) zaorywania poletek czy pasów chwytnych,
3) obsiewania gruntów wymienionych w punkcie 2 § 1,
4) wysiania lub wysadzania buraków cukrowych, pastewnych i warzywnych w ogrodach, zakładach ogrodniczych, w zagonach, lub między innymi płodami rolnymi.

Terminów wyznaczonych przez Starostę Powiatowego należy bezwzględnie przestrzegać, gdyż ci, którzy nie zastosują się do nich zostaną ukarani w myśl § 10.

W wypadku nie zaorania poletek czy pasów chwytnych w zapodanym terminie, jak również w wypadku dokonywania obsiewu pól, albo wysiania względnie wysadzenia buraków cukrowych, pastewnych i warzywnych przed terminem podanym, Starosta Powiatowy zarządzi zaoranie pasów, lub poletek chwytnych pól, zagonów i ogrodów na koszt i niebezpieczeństwo użytkowcy.

§ 5. Na poletkach, czy pasach chwytnych nie wolno rozrzucać nawozów, lub po nich jeździć względnie w jakikolwiek inny sposób niszczyć je przed terminem wyznaczonym do zaorania.

§ 6. Przed terminem wyznaczonym do zaorywania pasów, lub poletek chwytnych nie wolno wysiewać ani w ogrodzie, ani w polu mangoldu i szpinaku.

Ci którzy się nie zastosują do powyższego, niezależnie do odpowiedzialności w § 10 obowiązani są najpóźniej w terminie wyznaczonym do zaorywania poletek, czy pasów chwytnych, mangold i szpinak zebrać, a ziemię zaraz po zbiorze zaorać głęboko, względnie przekopać.

Starosta może zarządzić zaoranie tych gruntów na koszt i niebezpieczeństwo użytkującego.

§ 7. Zwolnieni od obowiązku zakładania poletek, czy pasów chwytnych są:

1) uprawiający buraki cukrowe, pastewne, warzywne, mangold, oraz szpinak o ile ogólny obszar przeznaczony pod ich uprawę nie przekracza ½ ha,
2) na terenie gromady uprawiający rośliny wymienione w punkcie 1 niniejszego paragrafu na obszarze ogólnym do 3 ha pod warunkiem jednakże, że gromada założy na swoim obszarze

poletka, czy pasy chwytne w najmniej w 4 różnych równomiernie rozrzuconych punktach,
3) plantatorom wymienionym pod punktem 1 § 7 może Starosta nałożyć obowiązek założenia pasów, czy poletek chwytnych.

§ 8. Wywóz wysadków buraczanych z powiatów wymienionych w § 1 jest dozwolony tylko po uzyskaniu odpowiedniego zezwolenia Stacji Ochrony Roślin w Katowicach.

§ 9. Przedstawiciele Służby Ochrony Roślin, jak również powołany przez Starostę Powiatowego personel techniczny, czy społeczny mają prawo:
1) wstępu na pola i ogrody i badania upraw buraka cukrowego, pastewnego, warzywnego, mangoldu i szpinaku,
2) kontrolowania wszelkich czynności zmierzających do tępienia płaszczyńca burakowego,
3) żądania potrzebnych informacji.

Do wskazówek wydawanych przez Przedstawicieli Stacji Ochrony Roślin winni się rolnicy ściśle zastosować.

§ 10. Winny naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia podlega karze aresztu do 6-ciu tygodni, lub grzywny do 30 tysięcy zł., albo obu karom łącznie.

§ 11. Nadzór nad wykonaniem niniejszego zarządzenia powierza się władzy administracji ogólnej I instancji.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda: w/z Arka Bożek Wicewojewoda.

INSTRUKCJA

do walki z płaszczyńcem burakowym za pomocą pasów względnie poletek chwytnych.

Płaszczyniec burakowiec jest jednym z najgroźniejszych szkodników upraw buraczanych, który przy ssaniu. soków z tkanki buraka zaszczepia w nią pewien jad — (wirus), pod wpływem którego liście kędzierzawieją się, zwijają w główki podobne do sałaty, zewnętrzne zaś okółki zasychają. Choroba ta nosi nazwę kędzierzawki liści i przenoszona jest przez płaszczyńca z buraka na burak, z roku na rok. W następstwie porażenia chorobą tą burak zatrzymuje się we wzroście, wyrasta natomiast najmniej wartościowa część buraka — głowa, przy czym obniża się zawartość cukru. Straty spowodowane przez kędzierzawkę przenoszoną przez płaszczyńca burakowego dochodzą w plonach korzeni i liści do 80%.

Chcąc przeciwdziałać kędzierzawce liści musimy walczyć z płaszczyńcem burakowym. **Tylko zbiorowa walka stosowana przez wszystkich plantatorów tak buraka cukrowego, pastewnego, czerwonego** — jadalnego jak i mangoldu i szpinaku **może dać realne wyniki.**

1. **Najlepszą metodą walki z płaszczyńcem jest stosowanie pasów chwytnych i poletek chwytnych.**

Metoda pasów chwytnych i poletek chwytnych polega na tym, że wiosną jak najwcześniej obsiewa się pewne wycinki pól nasieniem buraków cukrowych lub pastewnych i to na polach przeznaczonych w danym roku pod buraki (pasy chwytne), albo na zeszłorocznych polach buraczanych względnie na innych polach, znajdujących się najbliżej leż zimowych płaszczyńca (poletka chwytne). Te obsiane wycinki po zgromadzeniu się na nich płaszczyńcy z leż zimowych, głęboko się przyoruje i wałuje. W ten sposób płaszczyniec zostanie unieszkodliwiony.

2. **Pasy chwytne i poletka chwytne należy zakładać prawidłowo.**

Na polach przeznaczonych pod buraki o obszarze powyżej 4 ha należy założyć pasy chwytne wzdłuż wszystkich boków — a na polach buraczanych poniżej 4 ha wzdłuż jednego tylko boku i to dłuższego, leżącego najbliżej leż zimowych płaszczyńca (rowy, lasy, zagajniki, drogi). Pasy te muszą być szerokości od 3—12 m i oddalone od brzegów pola co najmniej o 1 m (do 3m), aby płaszczyńce w razie niesprzyjających warunków atmosferycznych nie mogły wrócić do leż zimowych i przetrwać okres dla nich niesprzyjający. Na wszystkich rogach pasy te powinny być oddalone od siebie o 3 m.

Poletka chwytne należy zakładać nie na właściwej plantacji przeznaczonej w danym roku pod buraki, lecz na plantacji buraczanej zeszłorocznej i na innych polach, leżących możliwie najbliżej leż zimowych. Przy ich zakładaniu należy przestrzegać tych samych wskazań co przy pasach chwytnych. Przy wyborze miejsc pod poletka chwytne należy kierować się tym, aby znalazły się one możliwie w pobliżu dogodnych leż zimowych płaszczyńca. Obszar poletek chwytnych winien być zależny od wielkości właściwej plantacji buraczanej. Przy plantacjach do 2 ha, wielkość poletka winna wynosić 10% danej plantacji, do 4 ha 8%, a powyżej 4 ha 5%. Wielkość jednego poletka nie powinna przekroczyć ¼ ha.

3. **Pasów chwytnych wzgl. poletek chwytnych od chwili założenia aż do zaorania nie ruszać.**

Nie wykonywać żadnych upraw, nie nawozić, nie przejeżdżać wozami, nie przepędzać bydła.

4. **Pasy przyorać dopiero po ogłoszeniu terminu.**

Termin ten ogłasza Starosta Powiatowy w powiatach objętych ustawowym zwalczaniem płaszczyńca, a w innych powiatach nie objętych ustawą, ogłasza specjalny Inspektor Stacji Ochrony Roślin Wojewódzkiej Izby Rolniczej. Przyoranie przed ogłoszonym terminem niweczy całą akcję walki z płaszczyńcem.

5. **Zaorywanie pasów wzgl. poletek chwytnych winno być dokonane według następujących zasad:**
a) przyorać pługiem z przedpłużkiem na głębokość od 20—30 cm i następnie dobrze zwałować,
b) orkę wykonać czysto i starannie,
c) orać rychło rano, kiedy płaszczyńce są jeszcze mało ruchliwe.

6. **Pole przeznaczone pod buraki należy utrzymać do czasu siewu w zupełnej czystości, w stanie gotowym do siewu.**

7. **Właściwy siew buraków przeprowadzać nie wcześniej, jak po ogłoszeniu terminu przez odnośnego Starostę w powiatach objętych ustawą, a przez Inspektora w innych powiatach.**

8. **Po zaoraniu pasów można przystąpić natychmiast do ich obsiewu wszelkimi dowolnymi roślinami za wyjątkiem ziemniaków, które sadzić można nie wcześniej, jak dopiero po 10 dniach.**

9. **Nasienniki buraczane należy chronić tylko przy pomocy pasów chwytnych.**

Pole przeznaczone pod wysadki należy otoczyć ze wszystkich stron pasami chwytnymi według wskazań podanych w punkcie 2, a przyorać je w terminie jak w punkcie 4. Nasienniki należy wysadzać dopiero wtedy, gdy buraki na pasach już wzeszły..

10. Powyższe wskazania dotyczą również **mangoldu i szpinaku** uprawianych tak w polu jak i ogrodach. Wszelkie odmiany letnie szpinaku zasiewać dopiero po zaoraniu pasów chwytnych na najbliższych plantacjach buraczanych, natomiast odmiany zimowe i wczesne zużytkować i zaorać przed przyoraniem pasów chwytnych.

Wobec stale zwiększającego się niebezpieczeństwa dla plantacji buraczanych ze strony płaszczyńca burakowego, wprowadzenie ustawowej walki w powiatach najsilniejszego jego wystąpienia stało się nakazem chwili. Wprowadzenie ustawowej walki nakłada na wszystkich plantujących wszelkiego rodzaju buraki, mangold i szpinak obowiązek stosowania się ściśle do niniejszej instrukcji.

Wszelkich porad odnośnie do walki z płaszczyńcem burakowym udzielają bezpłatnie specjalnie do tej akcji powołani instruktorzy z siedzibą przy Powiatowych Biurach Rolnych.

56

ZARZĄDZENIE WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 27 stycznia 1949 r. Nr PH/H/51/29/48

w sprawie zakazu prowadzenia przemysłu okrężnego na niektórych ulicach miasta Chorzowa.

Na podstawie art. 55 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 350) oraz ustawy z dnia 8. VIII. 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 463) po zasięgnięciu opinii Miejskiej Rady Narodowej i Izby Przemysłowo-Handlowej w Katowicach zakazuję prowadzenia przemysłu okrężnego określonego art. 45, l. 1. prawa przemysłowego w mieście Chorzowie na wymienionych niżej ulicach i placach:

Ul. Wolności, Powstańców, Dąbrowskiego, Katowicka, Głowackiego, Bytomska, 3-go Maja, Armii Czerwonej, Prez. Bieruta, pl. 1-go Maja, ul. Pocztowa, pl. przed dworcem, Dworcowa, Jagiellońska, Sienkiewicza, Sobieskiego, Piastowska, Jacka, Zjednoczenia, Chrobrego, Strzelców Bytomskich, Drzymały oraz w pobliżu kościołów i szkół.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Nadto zarządzenie to winno być uwidocznione na tablicy urzędowej Zarządu Miejskiego w Chorzowie, przeznaczonej do obwieszczeń.

Wojewoda: w/z Dr. Nantka-Namirski, Wicewojewoda.

57

OBWIESZCZENIE WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 22 stycznia 1949 r.

w sprawie egzaminów dla kandydatów na podkuwaczy koni.

Na zasadzie przepisu § 21 rozp. Ministra Rolnictwa z dnia 1. X. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92 poz. 807) zmienionego rozpo-

rządzeniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20. X. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 2 z 1933 r.) o kwalifikacjach zawodowych osób trudniących się samodzielnie kuciem koni komunikuję, co następuje:

1. Do przeprowadzania egzaminów dla osób, które nie ukończyły specjalnej szkoły lub 3 do 6 miesięcznego kursu kucia koni, albo też które nie mogą wykazać się dowodami upoważniającymi je do samodzielnego kucia koni ustanowiłem Państwową Komisję Egzaminacyjną powołaną do przeprowadzania egzaminów wyżej wymienionych osób.
2. Egzaminy odbywać się będą przez przeciąg całego roku zależnie od ilości zgłoszonych kandydatów.
3. Termin pierwszego egzaminu, który odbędzie się w Katowicach przy ul. Słowackiego 18 (warsztat kowalski) **wyznaczam na dzień 26. III. 1949 r.**
4. Do składania egzaminów przed Państwową Komisją Egzaminacyjną mogą być dopuszczone osoby, które wykażą się dowodem, że
   a) ukończyły co najmniej 20 lat,
   b) złożyły egzamin na czeladnika kowalskiego oraz
   c) odbyły w charakterze czeladnika kowalskiego przynajmniej jednoroczną praktykę u kowala upoważnionego do samodzielnego wykonywania zawodu kucia koni i posiadającego odnośne świadectwo,
   d) odbyły przygotowawczy 5-dniowy kurs kucia koni w Katowicach.
5. Kurs przygotowawczy kucia koni rozpocznie się dnia 21. III. 1949 r. godz. 8 w Katowicach w warsztacie kowalskim przy ul. Słowackiego 18 i trwać będzie do dnia 25. III. 1949 r. włącznie. Dnia 26. III. br. odbędzie się egzamin dla uczestników kursu.
6. Kandydaci winni składać w terminie do 28. II. 1949 r. podania o dopuszczenie na kurs przygotowawczy i do egzaminu na ręce przewodniczącego Państwowej Komisji Egzaminacyjnej Dr. Smolińskiego Stanisława Urząd Wojewódzki (Wydział Weterynarii) Katowice.
7. Do podania winny być dołączone:
   1. metryka urodzenia,
   2. świadectwo złożenia egzaminu na czeladnika kowalskiego,
   3. świadectwo odbycia praktyki wymienionej w pkt. 4 lit. c,
   4. własnoręcznie napisany życiorys,
   5. opinię właściwego cechu kowali.
8. Po rozpatrzeniu podań w porozumieniu z Izbą Rzemieślniczą w Katowicach przewodniczący Państwowej Komisji Egzaminacyjnej zawiadomi każdego kandydata o wyniku załatwienia podania. Kandydaci, którzy nie dołączą do podania wymienionych załączników, nie będą dopuszczani na kurs, a tym samym do egzaminu.
9. Kandydat po złożeniu egzaminu otrzyma świadectwo upoważniające go do samodzielnego kucia koni na terenie obszaru R. P. oraz dokumenty załączone do podania.
10. Kandydaci po otrzymaniu zawiadomienia o przyjęcie ich na kurs przygotowawczy mają złożyć na ręce przewodniczącego Państwowej Komisji Egzaminacyjnej opłatę w kwocie 2.200 zł. (dwatysiącedwieście) na koszta kursu, druki i koszta Państwowej Komisji Egzaminacyjnej. Kwota ta może ulec odpowiedniej zwyżce, o ile ilość zgłoszonych kandydatów będzie mniejsza od 20.
11. Kandydaci dopuszczeni do odbywania przygotowawczego kursu i egzaminu mają **zgłosić się dnia 21. III. 1949 r. o godz. 9-tej w Katowicach ul. Słowackiego 18** (warsztat kowalski) z własnym fartuchem skórzanym, niezbędnymi narzędziami do podkuwania koni oraz materiałem wystarczającym na sporządzenie 3—4 podków.
12. Obwieszczenie niniejsze należy podać do wiadomości zainteresowanych osób, a szczególnie cechów kowali.

Wojewoda: w. z. Arka Bożek, Wicewojewoda.

58

PISMO OKÓLNE WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 22 stycznia 1949 r. Nr. O/Insp. 1/4/49

w sprawie unormowania planowania i sprawozdawczości kontrolnej samorządu gminnego.

Ob. Ob.

Starostowie, jako Przewodniczący Wydziałów Powiatowych.

Zgodnie z okólnikiem Ministerstwa Administracji Publicznej nr. 100 z dnia 14. 12. 1948 r. L. dz. Insp. 1a/29/48 (Dz. Urz. M. A. P. nr. 47, poz. 344) w sprawie unormowania planowania i sprawozdawczości kontrolnej zarządzam, co następuje:

I. Okresem planowania i sprawozdawczości szczegółowej jest kwartał. Planowanie kwartalne opierać się musi na zasadniczych założeniach ustalonych na cały rok.

II. Zasadnicze założenia planu rocznego i szczegółowy plan kwartalny dla powiatowego organu kontroli ustala Starosta wspólnie z tym organem.

Plany kontroli muszą odpowiadać faktycznym potrzebom Starostwa i Powiatowego Związku Samorządowego, a więc muszą wyrażać metodę systematycznego usprawniania działalności gmin wiejskich i miejskich (niewydzielonych). Muszą one w dalszym ciągu uwzględniać takie ewentualne szczególne zlecenia co do kontroli, jakie mogą być, wysunięte przez władze zwierzchnie.

III. Jednym z zasadniczych założeń planowania działalności organów kontroli jest dokonanie w ciągu roku jednej kontroli t. zw. generalnej w każdej gminie wiejskiej i miejskiej (niewydzielonej). Takim samym założeniem jest dokonanie raz w roku kontroli sprawdzającej wykonanie zarządzeń z tym, że w razie trudności jej dokonania można taką kontrolę połączyć z następną kontrolą generalną za wyjątkiem jednak wypadków, w których stan jednostki skontrolowanej uzasadnia konieczność dokonania kontroli sprawdzającej.

IV. Kwartalne plany kontroli, zatwierdzone przez Ob. Ob. Starostów winny być nadsyłane do Urzędu Wojewódzkiego — Oddział Inspekcji na formularzu w/g załączonego wzoru nr. 1 do dnia 5-go miesiąca, poprzedzającego okres kwartalny. Natomiast plan na I kwartał 1949 należy nadesłać w terminie do dnia 10. lutego 1949. Przy przesyłaniu planu wypełnia się tylko odpowiednią część formularza. Odpisy planów kwartalnych należy równocześnie przesyłać Prezydium właściwej Powiatowej Rady Narodowej.

VI. Powiatowe organa kontrolne (inspektorzy samorządu gminnego) po każdej dokonanej inspekcji w nadzorowanych związkach samorządowych wypełniają w 2 egzemplarzach „arkusze" ewidencyjne inspekcji według załączonego wzoru (nr. 2), — z których 1 egz. składają do teczki inspekcyjnej danego związku samorządowego, drugi zaś egzemplarz za okres miesięczny przesyłają Urzędowi Wojewódzkiemu — Oddział Inspekcji do dnia 10-go następnego miesiąca.

Odnośnie samego sposobu wypełniania arkuszy ewidencyjnych wyjaśniam, że pod poz. 3 należy dokładnie określać charakter inspekcji (gen., częściowa, sprawdzająca). Przy inspekcjach częściowych (także dochodzeniach) należy określać, jaki dział gospodarki był przedmiotem inspekcji. Pod poz. 5 należy w formie treściwej podawać stan rzeczy posługując się wytycznymi podanymi poniżej w ust. VII., oraz ocenę ogólną w zakresie przeprowadzanej inspekcji. W wypadku braku miejsca można ciąg dalszy oceny umieścić na odwrocie arkuszu ewidencyjnego.

Pod poz. 8 należy uwidaczniać datę ostatniej inspekcji w danym związku samorządowym, jej charakter oraz odnotowywać w wypadkach stwierdzenia nadużyć, skierowane sprawy do prokuratora, wdrożenie dochodzeń dyscyplinarnych, i t. p.

VI. Celem zorientowania wojewódzkich organów kontrolnych w czynnościach kontrolnych inspektorów samorządu gminnego oraz o innych czynnościach przez nich wykonywanych, winni inspektorzy samorządu gminnego prowadzić „Dziennik czynności" ujęty w formie zeszytu, a zawierający następujące rubryki:

a) miesiąc,
b) nazwa inspekcjonowanego związku samorządowego,
c) data przeprowadzenia inspekcji,
d) ilość dni pracy w terenie,
e) data sporządzenia sprawozdania poinspekcyjnego,
f) uwagi.

W rubryce „uwagi" należy ujmować inne czynności inspektorów samorządu gminnego poza pracą inspekcyjną w terenie, ilość dni poświęcanych tym czynnościom według ich rodzaju, jak również przeszkody w pracy inspekcyjnej, jak naprzykład urlop, choroba i czas trwania tych przeszkód.

VII. Sprawozdania kwartalne powiatowych organów kontroli mają formę zestawienia na formularzu załączonego wzoru nr. 1 i sprawozdania opisowego dołączonego do zestawienia. W sprawozdaniu opisowym należy oświetlić odnośnie do inspekcjonowanych związków samorządowych w formie ogólnej następujące zagadnienia:

a) istnienie lub brak oszczędności, a przede wszystkim istnienie lub brak przerostów personalnych;
b) zgodność wypłacanych uposażeń z obowiązującymi przepisami,
c) poziom pracowników gminnych i to nie tylko z punktu widzenia ich formalnych kwalifikacji, ale również ze stanowiska rzeczywistej ich przydatności do pracy, społecznego pochodzenia do powierzonych im obowiązków i sposobu traktowania interesantów. Częstotliwość zmian pracowników gminnych (podnoszenie, czy też zmniejszenie się poziomu);
d) stopień zaspakajania przez gminę potrzeb publicznych w zakresie społecznej działalności gminy (oświata i kultura np.

akcja biblioteczna, zdrowie i higiena, opieka społeczna i t. d.) i działalności gospodarczej np. gospodarka drogowa;

e) stopień zaspakajania przez gminę potrzeb inwestycyjnych, powiązanie inwestycji gminnych z państwowym planem gospodarczym;

f) własny wysiłek gminy w zdobywaniu potrzebnych jej środków finansowych a więc, terminowe i sprawne wymierzanie i ściąganie wszystkich danin publicznych, do pobierania których gmina jest uprawniona;

g) opieranie gospodarki na budżecie, czy też całkowicie lub częściowo bezbudżetowa gospodarka. Terminowe uchwalanie budżetu. Równowaga budżetowa lub brak tej równowagi (zawinionej lub niezawinionej). Wysokość deficytów w stosunku do budżetu oraz ujemne skutki deficytu np. zaleganie z odprowadzaniem t. zw. sum obcych, niepłacenie rachunków, zaleganie z wypłatą poborów pracownikom i t. p.,

h) stan rachunkowości, prawidłowość jej prowadzenia, a między innymi zaległości w zapisach, terminowe sporządzanie zamknięć rachunkowych;

i) ład w pracy, podział kompetencji i odpowiedzialności, przestrzeganie przepisów obowiązujących. Stan zaległości w załatwianiu spraw urzędowych i jego istotne przyczyny, przestrzeganie terminów wyznaczonych dla załatwienia spraw;

j) gospodarka przedsiębiorstw samorządowych z punktu widzenia stopnia zaspokojenia przez nie potrzeb ludności, dostępności według przedsiębiorstw dla tej ludności (polityka opłat), fachowości kierownictwa, stanu urządzeń i dostatecznego stopnia ich odnawiania, finansowego znaczenia przedsiębiorstw dla budżetu gminnego oraz formalno-porządkowej strony (terminowe uchwalanie budżetu i sporządzanie bilansu);

k) ocena pracy zarządu gminy (miasta), roli poszczególnych członków zarządu, stopnia ich inicjatywy oraz metod i wyników ich pracy;

l) ocena współpracy wójta (burmistrza) z przewodniczącym gminnej — miejskiej rady narodowej. Istnienie lub brak harmonii w pracy, przestrzeganie lub nieprzestrzeganie kompetencji tych osób urzędowych.

Naświetlenie powyższe należy osobno ująć dla zarządów gmin wiejskich, a osobno dla gmin miejskich.

Przedkładając sprawozdanie należy wypełnić formularz zarówno po stronie „zaplanowano" jak i po stronie „wykonano".

W sprawozdaniu opisowym należy pomiędzy innymi podać przyczyny ewentualnego niewykonania planu.

Sprawozdania kwartalne winny być nadsyłane do Urzędu Wojewódzkiego — Oddział Inspekcji w bezwarunkowym terminie do dnia 10-go miesiąca, następującego po okresie sprawozdawczym.

VIII. Niezależnie od powyższych sprawozdań do dnia 15. stycznia każdego roku należy nadsyłać Urzędowi Wojewódzkiemu — Oddział Inspekcji w formie opisowej ocenę ogólną jednostek administracyjnych skontrolowanych w ciągu roku z oddzielną charakterystyką gmin wiejskich i miejskich posługując się wskazaniami ujętymi w ust. VII.

Co do sprawozdań za IV kwartał 1948 i rocznego za 1948 obowiązują terminy określone zarządzenim poprzednim.

W związku z załączonym wzorem nr. 1 wyjaśniam co następuje:

1. **Kontrola generalna** obejmuje całokształt zagadnień kontrolowanej jednostki.
2. **Kontrola częściowa** obejmuje kontrolę jednego lub kilku zagadnień względnie jednostek, np. ośrodka zdrowia.
3. **Kontrola sprawdzająca** obejmuje wykonanie wszystkich zarządzeń pokontrolnych.

Dokonanie, obowiązkowe zresztą, wyrywkowej kontroli np. ośrodka zdrowia w ramach generalnej kontroli zarządu gminnego nie może być uważane za osobną kontrolę częściową.

Wprowadzenie niniejszym zarządzeniem nowych form planowania i sprawozdawczości organów kontroli kumuluje dotychczasowe zarządzenia i uchyla zarządzenia wydane w tym przedmiocie, a mianowicie:

1) zarządzenie z dnia 14. 9. 1946 L. Sm. IV-95/7/46 regulujące organizację i działalność powiatowej inspekcji samorządowej;
2) zarządzenie z dnia 15. 3. 1947 L. Sm. IV-95/7/46 uzupełniające zarządzenie pod punktem 1;
3) zarządzenie z dnia 12. 6. 1947 L. S. I./132/3/47 w sprawie wykazów kwartalnych działalności powiatowej inspekcji samorządowej;
4) zarządzenie z dnia 3. 12. 1947 L. dz. S. I. 132/10/47 w sprawie sprawozdań kwartalnych z działalności powiatowej inspekcji samorządowej;
5) zarządzenie z dnia 30. 3. 1948 L. S. I. 113/3/48 w sprawie prowadzenia przez inspektorów samorządu gminnego arkuszy ewidencyjnych inspekcji oraz „dzienników czynności".

Na koniec podkreślam, że zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 26. 4. 1948 o organizacji i funkcjonowaniu kontroli wewnętrznej (Monitor Polski nr. 51, poz. 292), inspektorzy kontroli (inspektorzy samorządu gminnego) nie mogą być obciążani żadnymi innymi obowiązkami, kolidowało by to bowiem z zasadniczą treścią ich funkcji jaką jest bezpośrednia i systematyczna kontrola jednostek podległych i nadzorowanych oraz utrudniało by wykonanie planu kontroli.

Terminy sprawozdawczości ustalone niniejszym zarządzeniem, należy wpisać do wykazu sprawozdań periodycznych działu samorządowego starostwa.

Wojewoda: w/z Płk. Ziętek, Wicewojewoda.

59

PISMO OKÓLNE
WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 24 stycznia 1949 r. Nr. PH/H/69/26/49

w sprawie powołania Podkomisji Usprawnienia Zaopatrzenia ludności w mięso.

Ob. Ob. Starostowie Powiatowi i Prezydenci miast wydzielonych.

Stosownie do zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15. I. 49 r. Zn. AR-V/17/220 powołuję przy Powiatowych i Miejskich Komisjach Usprawnienia Zaopatrzenia — Podkomisje Zaopatrzenia ludności w mięso i przetwory mięsne. W skład Podkomisji przy Powiatowych i Miejskich Komisjach Usprawnienia winni wejść:

starosta lub wicestarosta (prezydent lub wiceprezydent miasta wydziel.) jako przewodniczący, kierownik referatu Przemysłowo-Handlowego oraz przedstawiciel Centrali Mięsnej — Centrali Spółdzielczo-Państwowej.

Podkomisje winny być niezwłocznie zorganizowane i natychmiast rozpocząć swoje prace. Skład Komisji należy odwrotnie przesłać tut. Urzędowi Wojewódzkiemu — Wydział Przemysłowo-Handlowy.

Zadaniem Podkomisji, będzie uregulowanie zaopatrzenia ludności miast i osiedli robotniczych w mięso, przetwory mięsne i tłuszcze oraz czuwanie nad przebiegiem należytego zaopatrywania w odniesieniu do wymienionych artykułów.

W szczególności do zakresu działania Podkomisji należy:

1) opracowywanie w porozumieniu z terenowymi oddziałami, Centrali Mięsnej, Centrali Spółdz.-Państw., okręgowych planów zaopatrzenia ludności miast i osiedli robotniczych w mięso, przetwory mięsne i tłuszcz,
2) czuwanie nad wykonaniem powyższego planu i podejmowanie inicjatywy wobec właściwych władz i instytucji w wypadkach stwierdzenia niedomagań w zaopatrywaniu ludności w mięso i przetwory mięsne,
3) w razie potrzeby ustalenie ilości mięsa, które winno być przeznaczone na wyroby wędliniarskie jak i ustalenie ilości tłuszczu, który winien być przez rzemiosło rzeźniczo-wędliniarskie odsprzedawane Centrali Mięsnej,
4) czuwanie. aby mięso skupywane lub przetwarzane przez rzemiosło mięsne było rozprowadzane wyłącznie do konsumpcji miejscowej ludności,
5) przedkładanie Urzędowi Wojewódzkiemu wniosków w sprawie ustalenia zasięgu terenowego, na którym rzemiosło branży mięsnej uprawnione jest do skupu żywca,
6) przedkładanie właściwym władzom i instytucjom wniosków w zakresie rozplanowania racjonalnej sieci detalicznych punktów sprzedaży mięsa i przetworów mięsnych.

Jednocześnie proszę Ob. Starostę (Prezydenta) o wydanie zarządzeń, aby powiatowa (miejska) Podkomisja Uspr. Zaop. ludności w mięso i przetwory mięsne nadesłała do tut. Wydziału Przemysłowo-Handlowego — Urzędu Wojewódzkiego w terminie nieprzekraczalnym do dnia 5. II. br. pierwsze sporządzone plany zaopatrzenia z rozbiciem na poszczególne miasta i osiedla robotnicze.

Niezależnie od tego Powiatowa wzgl. Miejska Podkomisja winna w terminie nieprzekraczalnym do dnia 5-go każdego miesiąca nadsyłać do Wydziału Przemysłowo-Handlowego — Urzędu Wojewódzkiego, sprawozdanie z wykonania planu zaopatrzenia za m-c ubiegły wraz z zapodaniem zapotrzebowania na miesiąc następny. Sprawozdania te wraz z zapotrzebowaniami na mięso i jego przetwory winny być przedkładane w przyszłości łącznie z preliminarzami mięsięcznymi na artykuły powszedniego użytku.

Proszę Ob. starostę (prezydenta) o wydanie polecenia bezwzględnego dopilnowania przedkładania sprawozdań, o których wyżej mowa w określonych terminach. Za terminowe wyko-

nanie powyższego czynię Ob. starostę (prezydenta) osobiście odpowiedzialnym.

W preliminarzu zapotrzebowania mięsa wyodrębnić należy zapotrzebowanie każdego z miast i osiedli robotniczych podając przy tym osobno zapotrzebowanie mięsa dla ludności rolniczej i nierolniczej.

Preliminarz zapotrzebowania winien być należycie uzasadniony z zaznaczeniem przeciętnych norm zużycia mięsa w miesiącu przez ludność nierolniczą w okręgu przemysłowym, nierolniczą w okręgach rolniczych i ludność rolniczą wraz z podaniem ilości ludności zaliczonych do wyżej podanych kategorii.

Wojewoda: w/z Dr. Nantka-Namirski Wicewojewoda.

60

PISMO OKÓLNE
URZĘDU WOJEWÓDZKIEGO ŚL.-DĄBR.

z dnia 1 lutego 1949 r. Nr. SP. IV-73/52/48

w sprawie zbiórki publicznej na Polskie Tow. Przyjaciół Demokratycznej Grecji.

Ob. Ob. Starostowie Powiatowi i Prezydenci miast wydzielonych z wyjątkiem obszaru Ziem Odzyskanych.

Na podstawie art. 2 pkt. e) ustawy z dnia 15. III. 1933 r. o zbiórkach publicznych (Dz. U. Nr. 22, poz. 162), zmienionej dekretem z dnia 28. VII. 48 r. (Dz. U. Nr. 36, poz. 250) — Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski przedłuża do dnia 30 czerwca 1949 r. ważność zezwolenia na przeprowadzenie zbiórki publicznej na rzecz wdów i sierot po poległych żołnierzach Greckiej Armii Demokratycznej, wydanego dnia 8. 9. 48 r. L. Sp. IV. 73/52/48.

Za Wojewodę: Strzelecka w/z Naczelnika Wydziału.

61

ZARZĄDZENIE
PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEJ KOMISJI DO SPRAW UPAŃSTWOWIENIA PRZEDSIĘBIORSTW

z dnia 27 stycznia 1949 r.

w sprawie wyłączenia przedsiębiorstwa spod właściwości Woj. Komisji.

Na zasadzie § 14 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30. I. 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 16 poz. 62) na wniosek Ministra Zdrowia, zarządzam wyłączenie niżej wymienionego przedsiębiorstwa przechodzącego na własność Państwa na zasadzie art. 2 ustawy z dnia 3. I. 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3 poz. 17) spod właściwości Wojewódzkiej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw w Katowicach i przekazuję do postępowania Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw.

Nazwa i miejsce położenia przedsiębiorstwa: **„Apteka Pod Opatrznością" wł. Matylda Gizowska w Bielsku ul. Partyzantów 48.**

Przedmiot przedsiębiorstwa: apteka.

Z-ca Przewodniczącego Głównej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw Dr. Topiński.

62

ZARZĄDZENIE PREZYDENTA M. GLIWIC

z dnia 3 lipca 1948 r. Nr. A. II. f.-1/14/4/48

w sprawie maksymalnej taryfy dla kominiarzy.

Na podstawie art. 43 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 53 poz. 468) zmienionego ustawą z dnia 8 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P Nr. 60 poz. 462) Oddział Przemysłowo-Handlowy Zarządu Miejskiego zatwierdza nowy cennik opłat za czyszczenie kominów wchodzący w życie z dniem 1 lipca 1948 r

§ 1. Za czyszczenie przewodów kominowych oraz badanie przewodów kominowych, wentylacyjnych przeprowadzane przez okręgowego mistrza kominiarskiego lub jego zastępcę.

1. Za jednorazowe czyszczenie przewodów kominowych wąskich o przekroju światła do 21 × 21 cm. za każdy komin:

1 kondygnacyjny	5.70 zł.	5 „	15.00 „
2 „	9.45 „	6 „	15.00 „
3 „	10.50 „	7 „	16.50 „
4 „	12.30 „	8 „	16.50 „

Za każdą następną kondygnację 1.87 zł. więcej.

2. Za jednorazowe czyszczenie szerokich przewodów kominowych o przekroju światła ponad 21 × 21 cm. za każdy komin:

1 kondygnacyjny	5.70 zł.	5 „	18.75 „
2 „	10.50 „	6 „	22.20 „
3 „	12.30 „	7 „	22.50 „
4 „	15.00 „	8 „	24.00 „

Za każdą następną kondygnację 1.87 zł. więcej.

3. Za jednorazowe czyszczenie odgałęzień dymowych (szlągów)
   a) za wąskie o przekroju światła do 21 × 21 cm. do 2 mtr. długości 7.50 zł., za każdy dalszy mtr. bieżący 1.50 więcej.
   b) za szerokie o przekroju światła ponad 21 × 21 cm. za każdy mtr. bieżący 15.00 zł.
4. Za jednorazowe czyszczenie przewodu kominowego od palenisk przemysłowych, rzemieślniczych, kuchen zbiorowych, centralnych ogrzewań, centralnego etażowego itp. plus 3-krotne stawki do pkt. 1, 2 i 3.
5. Za kominy poza miejscem zamieszkania okręgowego mistrza kominiarskiego należy się doliczyć do każdego przewodu kominowego po 4.50 zł.
6. Za zbadanie przewodów kominowych od palenisk gazowych o odnośnych przekrojach światła obowiązują te same stawki co w pkt. 4.
7. Za wypalanie kominów 112.50 zł. przy czym materiał do wypalania obowiązany jest na własny koszt dostarczyć właściciel (zarządca) domu.
8. Za zbadanie przewodów kominowych i palenisk w nowowzniesionych lub przebudowanych budynkach oraz za wydanie orzeczenia o odbiorze w stanie surowym a następnie zdatnym do użytku stanie kominów za każdy pierwszy komin 57.00 zł., za następny podwójną stawkę jak w pkt. 4.
9. Za czyszczenie nasady kominowej 3.75 zł.
10. Za czyszczenie pieca kuchennego 75.00 zł.
11. Za czyszczenie pieca pokojowego 95.00 zł.
12. Za czyszczenie pieca kuchennego w klasztorach, w szpitalach, koszarach, restauracjach itp. 225.00 zł.
13. Za czyszczenie pieca kuchennego wolno stojącego z podziemnym kanałem bez czyszczenia kanału 225.00 zł.
14. Za czyszczenie pieca żelaznego z rurą do 2 mtr. długości 37.50 zł., za każdy następny mtr. rury 3.75 zł.
15. Za czyszczenie pieca łazienkowego 37.50 zł.
16. Za wykonanie roboty poza normalnym terminem oraz przed godziną 7-mą rano na życzenie strony należy się dodatek w wysokości 50%.

§ 2. Należność za czyszczenie kominów oblicza się w/g kondygnacji, piwnice i strychy należy uważać jako poszczególne kondygnacje, jeżeli nawet w nich nie ma żadnych palenisk.

Przy wolno stojących wysoko wyprowadzonych kominach liczy się za każdy zaczęty 4 mtr. jako osobną kondygnację. Strych ponad 4 mtr. wysokości liczy się jako dwie kondygnacje.

Sprzeczności co do wysokości opłat kominiarskich rozstrzyga zwierzchnia władza okręgowego mistrza kominiarskiego.

§ 3. Należność za czyszczenie kominów należy w zasadzie obliczać w stosunku rocznym i pobierać w równych ratach miesięcznych lub kwartalnych, (ryczałtowo). Należności za czyszczenie kominów są publicznym obciążeniem nieruchomości i za uiszczenie we właściwym czasie jest odpowiedzialny właściciel nieruchomości lub jego prawny zastępca. Uiszczenie opłat kominiarskich ma nastąpić po wykonaniu pracy. Przy umyślnym przekroczeniu terminu płatności przez właściciela domu okręgowy mistrz kominiarski ma prawo do zaliczenia ustawowego procentu pobieranego przez banki.

a) Kominy kuchenne, łazienkowe i pralń podlegają przymusowemu czyszczeniu raz w miesiącu (dwanaście razy w roku) kominy od pieców pokojowych raz w miesiącu, w okresie zimowym od 1 października do 30 kwietnia.
b) Kominy od palenisk przemysłowych, rzemieślniczych jak restauracje, piekarnie, masarnie, kuchnie zbiorowe, centralnego ogrzewania raz w tygodniu, centralnego ogrzewania etażowego dwa razy w miesiącu, kominy gazowe dwa razy w roku.
c) Za czyszczenie pieców kuchennych, pokojowych, kotłów itp. płaci użytkowca.
d) Zaległe opłaty kominiarskie ściągane będą po ustaleniu przez władzę nadzorczą tak jak opłaty miejskie.

§ 4. Wyżej podany cennik obowiązuje od dnia 1 lipca 1948 r. zgodnie z postanowieniem Miejskiej Rady Narodowej zatwierdzającej powyższe.

Prezydent: w/z M. Mikunicki.

63

SPROSTOWANIE.

W zarządzeniu Przewodniczącego Woj. Komisji dla spraw upaństwowienia przedsiębiorstw w Katowicach z dnia 12 maja 1948 r. w sprawie skreślenia z wykazów przedsiębiorstw, które nie przechodzą na własność Państwa (Śl.-Dąbrowski Dziennik

Wojewódzki Nr. 11, poz. 185, z dnia 1 lipca 1948 r.) na stronie 225 1. p. 53 prostuje się nazwisko właściciela przedsiębiorstwa z „Kolawes" na „Kolanus".

64

STATUT

z dnia 30 grudnia 1948 roku

w sprawie godzin przyjęć, czasu pracy i opłat za leczenie zwierząt chorych w państwowych zakładach leczniczych dla zwierząt i w terenie obsługi takich zakładów.

I. Postanowienia ogólne.

Godziny przyjęć, czas pracy i wyjazdy w teren obsługi.

§ 1. (1) Państwowa lecznica lub przychodnia dla zwierząt czynna jest codziennie, z wyjątkiem niedziel i świąt, w czasie od godziny 8-ej do 14-ej.

(2) W lecznicy dla zwierząt, w której zatrudnionych jest kilku lekarzy weterynaryjnych, kierownik lecznicy wyznaczy kolejne stałe dyżury lekarsko-weterynaryjne, poza godzinami ustalonymi w ustępie 1. w dni powszednie, jak również w niedziele i święta.

(3) Wyjazdy w teren obsługi, z wyjątkiem wypadków nagłych i specjalnych, mogą być dokonywane tylko poza godzinami przyjęć, ustalonymi w ustępie 1.

(4) W lecznicach, w których zatrudnionych jest kilku lekarzy weterynaryjnych, wyjazdy w teren obsługi mogą być dokonywane również w godzinach przyjęć, o ile nie jest to połączone z uszczerbkiem dla normalnego toku pracy i przyjęć pacjentów lecznicy, a wypadek w terenie obsługi jest nagły lub specjalny.

§ 2. W wypadkach nagłych i specjalnych przyjmowane będą zwierzęta chore poza ustalonymi w § 1 ust. 1 godzinami przyjęć w lecznicy lub przychodni dla zwierząt, jak również w niedzielę i święta, o ile ordynujący lekarz weterynaryjny nie jest zatrudniony w terenie.

§ 3. W obrębie państwowej lecznicy lub przychodni dla zwierząt nie wolno przyjmować pacjentów prywatnych w ramach własnej wolnej praktyki ordynującego lekarza weterynaryjnego.

Opłaty:

§ 4. (1) Wysokość opłat za czynności lekarsko-weterynaryjne państwowej lecznicy lub przychodni weterynaryjnej dla zwierząt albo w terenie jej obsługi, jak również koszty dozoru i opieki nad zwierzęciem pozostawionym w lecznicy celem leczenia lub obserwacji oraz koszty paszy i ściółki dla wyżywienia takich zwierząt, o ile nie dostarczy ich właściciel chorego lub podejrzanego zwierzęcia, oblicza się zgodnie z niżej podaną taryfą opłat.

(2) Taryfa opłat za czynności lekarsko-weterynaryjne w państwowej lecznicy lub przychodni dla zwierząt oraz w jej terenie obsługi, obowiązuje w normalnych godzinach tj. w dni powszednie od godziny 8-ej do 14-ej (§ 1 ust. 1).

§ 5. Za czynności lekarsko-weterynaryjne wykonane w państwowej lecznicy lub przychodni dla zwierząt oraz w jej terenie obsługi, poza godzinami ustalonymi w § 1 ust. 1, jak również w niedzielę i święta, stosuje się taryfę o 50% wyższą od taryfy ustalonej dla godzin przyjęć w dni powszednie.

§ 6. Do opłat za czynności lekarsko-weterynaryjne dokonane w państwowej lecznicy lub przychodni dla zwierząt dolicza się oddzielnie koszty rzeczywiście zużytych w każdym przypadku własnych środków leczniczych zakładu, a w szczególności koszty: leków, surowic i szczepionek, środków rozpoznawczych , opatrunkowych i t. p. w/g stawek ustalonych w cenniku tego rodzaju środków dostarczanych właścicielowi zwierzęcia chorego przez państwową lecznicę lub przychodnię dla zwierząt.

§ 7. Przy wyjeździe dla leczenia zwierzęcia chorego w terenie obsługi, na miejscu w zagrodzie posiadacza takiego zwierzęcia do opłat za czynności lekarsko-weterynaryjne ustalonych w taryfie opłat, — dolicza się przy przejazdach kolejami — zwrot kosztów przejazdu II klasą, w razie zaś przejazdu zakładowym środkiem lokomocji — zwrot kosztów przejazdu w/g taryfy obowiązującej w tym względzie w powiecie.

§ 8. Opłaty za wykonywane czynności lekarsko-weterynaryjne określone w poszczególnych pozycjach taryfy opłat ustaloną ilością punktów, należy we wszystkich państwowych lecznicach i przychodniach dla zwierząt — obliczać przy zastosowaniu mnożnika 40-krotnego.

§ 9. TARYFA OPŁAT.

Lp.	Rodzaj zabiegu lub czynności	punktów
	A. Za zabiegi lekarsko-weterynaryjne.	
1.	Badanie kliniczne zwierzęcia w zakładzie i przepisane leczenie (bez badania por rectum).	
2.	Jak pozycja 1-sza, lecz z eksploracją rektalną	10
3.	Zastrzyk podskórny lub domięśniowy (u wszystkich zwierząt z wyjątkiem drobiu) do 10 szt.	1
4.	Jak pozycja 3-cia lecz u większej ilości sztuk jak 10	0,75
5.	Jak pozycja 3-cia, lecz u większej ilości sztuk jak 20	0,50
6.	Zastrzyk podskórny lub domięśniowy u drobiu do 20 sztuk	1
7.	Jak pozycja 6-ta, lecz u większej ilości sztuk jak 20	0,25
8.	Zastrzyk dożylny lub dotchawicowy	2
9.	Zastrzyk dożylny lub dotchawicowy u większej ilości jak 10 sztuk	1,5
10.	Zastrzyk intrąbdominalny u świń	3
11.	Wlewanie dowymieniowe	3
12.	Wlewanie maciczne lub dożylne	5
13.	Wlewanie doodbytnicowe	5
14.	Wlewanie doodbytnicowe przy zastosowaniu tamponatora jelitowego	5
15.	Upust krwi	5
16.	Upust krwi w celu pobrania prób do badania do 10 sztuk	3
17.	Upust krwi w celu pobrania prób do badania 10—20 sztuk	2
18.	Upust krwi w celu pobrania prób do badania ponad 20 sztuk	1,5
19.	Przecięcie ropnia lub krwiaka	5
20.	Nałożenie szwu chirurgicznego	3—30
21.	Nałożenie szwu pochwowego w/g Flossa	10—15
22.	Opatrunek zwykły	2
23.	Opatrunek gipsowy lub usztywniający	4—10
24.	Opatrunek kopytowy	8—10
25.	Tenotomia	20—30
26.	Neurektomia	20—30
27.	Przyżeganie	10—30
28.	Punkcja zwacza u dużych przeżuwaczy	5
29.	Punkcja zwacza u małych przeżuwaczy	4
30.	Punkcja klatki piersiowej (therakocenteza)	20
31.	Punkcja abdominalna (paracenteza) u psa	15—20
32.	Punkcja jelita ślepego	20
33.	Punkcja jelit grubych z odbytnicy	25
34.	Punkcja pęcherza moczowego	25
35.	Punkcja lumbalna	15
36.	Gastrotomia u psa	60
37.	Rumenotomia u dużych przeżuwaczy	60
38.	Rumenotomia u małych przeżuwaczy	20
39.	Przepłukiwanie żołądka	10—25
40.	Oesophegotomia	25
41.	Operacja wola	2
42.	Zastosowanie sondy nosowo-przełykowej	2—5
43.	Przewiązanie przewodu Stenona	10
44.	Usunięcie kamieni ślinowych z przewodów przyusznicy	20
45.	Usunięcie gruczołów podszczękowych lub podjęzykowych u psa	25
46.	Operacja konia łykawego	50—75
47.	Operacja worka powietrznego	60
48.	Tarnikowanie zębów	10
49.	Usunięcie zęba bez kładzenia zwierzęcia	10
50.	Przycięcie zęba	4
51.	Dłutowanie zęba	20
52.	Operacja dychawicy świszczącej	75
53.	Wycięcie wiązadeł głosowych u psa	50
54.	Tracheotomia	10
55.	Trepanacja czaszki lub zatok	20—30
56.	Usunięcie gałki ocznej	15—20
57.	Usunięcie ektropium lub entropium	10—20
58.	Usunięcie migotki	5—10
59.	Usunięcie nervus infraorbitalis	15
60.	Resekcja żebra	150
61.	Resekcja jelita	150
62.	Resekcja ścięgna zginacza głębokiego	60
63.	Usunięcie modzela łokciowego	20
64.	Usunięcie modzela biodrowego	20
65.	Uśnienie zwierzęcia do operacji	5
66.	Kładzenie konia do operacji	5
67.	Kładzenie bydła do operacji	5
68.	Kładzenie świni do operacji	2
69.	Kładzenie psa do operacji	3
70.	Podwieszanie zwierzęcia	5—10
71.	Kateteryzacja zwierząt dużych (samic)	5
72.	Kateteryzacja zwierząt dużych (samców)	10
73.	Kateteryzacja zwierząt małych (samic)	5
74.	Kateteryzacja zwierząt małych (samców)	5

Lp.	Rodzaj zabiegu lub czynności	punktów
75.	Kateteryzacja psów luksusowych	10
76.	Znieczulenie miejscowe	3—10
77.	Poród lekki u zwierzęcia dużego	25
78.	Poród ciężki u zwierzęcia dużego	50
79.	Poród z embriotomią	50—100
80.	Poród z cesarskim cięciem	100
81.	Poród lekki u małego zwierzęcia	10—15
82.	Poród ciężki u małego zwierzęcia	15—25
83.	Poród lekki u psa pokojowego (luksusowego)	20
84.	Poród ciężki u psa pokojowego (luksusowego) cesarskie cięcie	100
85.	Repozycja pochwy lub odbytnicy	5
86.	Repozycja macicy	25—50
87.	Zabiegi przy skręcie macicy	20—40
88.	Operacyjne usunięcie sznurów i taśm mięśniowych, trwałe[illegible]wiczej, torbieli i nowotwo[illegible]	10—20
89.	Operac[illegible]wynicowania odbytu	25
90.	Odklejanie łożyska	20—30
91.	Leczenie niedowładu przed i poporodowego	15
92.	Operacja przepukliny pępkowej lub pachwinowej bezkrwawa lub krwawa u dużych zwierząt	20—50
93.	Jak pozycja 92, lecz u małych zwierząt	15
94.	Jak pozycja 92, lecz u psów luksusowych i kotów	10—30
95.	Amputacja macicy	20—40
96.	Amputacja wymienia	20—40
97.	Amputacja prącia	50
98.	Amputacja racicy	25—40
99.	Exartykulacja palca u bydła w stawie koronowym	40
100.	Operacyjne usunięcie gruczołów okołoodbytowych u psa	20
101.	Trzebienie ogiera	25
102.	Trzebienie wnętra	50—100
103.	Trzebienie buhaja do 3 miesięcy	5
104.	Trzebienie buhaja powyżej 3 miesięcy (krwawe)	10—15
105.	Trzebienie knura do 3 miesięcy	3
106.	Trzebienie knura od 3 do 6 miesięcy	5
107.	Trzebienie knura powyżej 6 miesięcy	10—20
108.	Trzebienie tryka lub capa	5
109.	Trzebienie psa lub kota	10
110.	Trzebienie królika lub koguta	1
111.	Trzebienie klaczy	30
112.	Trzebienie krowy	30
113.	Trzebienie lochy	15
114.	Śrutowanie loszek	4
115.	Zabiegi maciczne	5—10
116.	Zabiegi na jajnikach	10
117.	Operacja przetoki sznurka nasiennego	30—50
118.	Operacja phimosis lub naraphimosis	20—30
119.	Operacja kamicy moczowej (Urethrotomia)	25—40
120.	Operacja chrząstki kopytowej	20—60
121.	Operacja raka kopytowego	20—40
122.	Operacja kopyta na ochwacie	20—60
123.	Inne zabiegi operacyjne na kopycie chorym	10—15
124.	Masaże	5
125.	Okład borowinowy	3
126.	Kurtyzowanie ogona u konia (zabieg leczniczy)	25
127.	Kurtyzowanie ogona u psa (zabieg lecznicy)	10
128.	Kurtyzowanie ogona u psa lub kota (zabieg kosmetyczny)	20
129.	Obcięcie uszu u psa	20
130.	Jednorazowe gazowanie zwierzęcia	5
131.	Uśpienie psa lub kota (zgładzenie)	10

B. Badanie, zabiegi i czynności specjalne.

Lp.	Rodzaj zabiegu lub czynności	punktów
132.	Naświetlanie (kwarcówka, Solux)	5
133.	Diatermia	10
134.	Elektroterapia	5
135.	Prześwietlenie Roentgenem	10
136	Zdjęcie roentgenowe	10
137.	Badanie na ciążę (zewnętrzne i wewnętrzne)	10
138.	Badanie moczu	6
139.	Badanie kału	6
140.	Badanie mikroskopowe hematologiczne na ilość czerwonych i białych ciałek krwi	10
141.	Badanie mikroskopowe hematologiczne wraz z obrazem cytologicznym	15
142.	Badanie parazytologiczne	6
143.	Tuberkulinizacja śródskórna wraz z odczytaniem wyniku łącznie od sztuki	2,5
144.	Tuberkulinizacja powyżej 20 sztuk tego samego posiadacza	1
145.	Tracheotomis przy badaniu na gruźlicę	5
146.	Malleinizacja śródskórno-powiekowa	5
147.	Sekcja konia lub krowy wraz z zaświadczeniem	25
148.	Sekcja owcy, kozy lub świni z zaświadczeniem	10
149.	Sekcja psa, kota lub innych małych zwierząt wraz z zaświadczeniem od sztuki	15
150.	Zaświadczenie (świadectwo) zwykłe	5
151.	Zaświadczenie z uzasadnionym orzeczeniem	10
152.	Zaświadczenie ze szczegółowym uzasadnieniem naukowym	20
153.	Badanie zwierząt przed kupnem	25
154.	Badanie 10—20 zwierząt tego samego posiadacza od sztuki	15
155.	Badanie po kupnie 1—10 zwierząt tego samego posiadacza od sztuki	10
156.	Badanie po kupnie 10—20 zwierząt tego samego posiadacza	5
157.	Badanie tylko na wady zwrotne z wyjątkiem nosacizny	15
158.	Badanie na nosaciznę, jako wadę zwrotną	5
159.	Okresowe oględziny zwierząt w większych majątkach (bez badania per rectum lub per vaginam)	3
160.	Jak pozycja 159, przy 11—20 sztukach od sztuki	2
161.	Jak pozycja 159, przy powyżej 20 szt. zwierząt	1
162.	Za strzyżenie małego zwierzęcia i psów	6—15
163.	Za strzyżenie dużego zwierzęcia	15
164.	Za przekucie zwykłe (bez materiału)	4
165.	Za przekucie ortopedyczne (bez materiału)	5—10
166.	Opieka i dozór nad zwierzęciem pozostawionym na leczeniu w zakładzie — za pierwszy dzień	10
167.	Jak pozycja 166 — w czasie od 2 do 7 dnia, za każdy dzień	3
168.	Jak pozycja 166, ponad 7 dni — za każdy dzień po	1

C. Opłaty za leczenie wykonywane poza zakładem leczniczym dla zwierząt i wyjazdach w teren Obsługi

Lp.	Rodzaj zabiegu lub czynności	punktów
169.	Wizyta w miejscu, lecz poza zakładem	10
170.	Badanie kliniczne i przepisanie lekarstwa (bez badania per rectum)	6
171.	Jak pozycja 170 lecz z badaniem rektalnym	10
172.	Za stratę czasu przy wyjazdach w teren obsługi w godzinach przyjęć za każde rozpoczęte pół godziny	3
173.	Wszelkie zabiegi wykonane w terenie obsługi oblicza się tak samo jak zabiegi wykonane w zakładzie	

Uwaga: Za zabiegi niewymienione w niniejszej taryfie oblicza się koszty jak za zabiegi podobne.

III. Postępowania końcowe.

§ 10. 60% wpływów z opłat ordynacyjnych za czynności lekarsko-weterynaryjne wykonywane poza godzinami przyjęć w dni powszednie oraz w niedzielę i święta, przeznaczyć należy na pokrycie premiowego wynagrodzenia personelu państwowych zakładów leczniczych dla zwierząt.

§ 11. Taryfy powyższej nie stosuje się w przypadkach specjalnych akcji o znaczeniu ogólno-państwowym,. Stawki opłat za czynności lekarsko-weterynaryjne personelu zakładów państwowych leczniczych dla zwierząt przy przeprowadzaniu takich akcji będą regulowane specjalnym zarządzeniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 12. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem 1. I. 1949 r. i obowiązuje aż do odwołania.

Równocześnie traci moc obowiązującą Instrukcja w sprawie czasu pracy i opłat, jak również statut opłat za czynności lekarsko-weterynaryjne w państwowych zakładach leczniczych dla zwierząt Nr. Wet. 4-I-7/4 z dnia 2. VI. 1947 r. (Dz. Urz. Ministerstwa Rolnictwa i R. R.).

Równocześnie traci moc obowiązującą Instrukcja w sprawie czasu pracy i opłat, jak również statut za czynności lekarsko-weterynaryjne w państwowych zakładach leczniczych dla zwierząt Nr. Wet. 4-I-7/4 z dnia 2. VI. 1947 r. (Dz. Urz. Ministerstwa Rolnictwa i Ref. Rol. Nr. 7 poz. 72) oraz zarządzenie Nr. Wet. 4-I-7/4 z dnia 30. 7. 1948 r. (Dz. Urz. Min. Rolnictwa i Ref. Rol. Nr. 21 poz. 87).

Minister: w/z Tkaczow Podsekretarz Stanu

65

ZARZĄDZENIE

MINISTRÓW: ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ, ZIEM ODZYSKANYCH ORAZ ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH.

z dnia 20 grudnia 1948 r.

wydane w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania, Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Kancelarią Rady Państwa w sprawie taryf opłat rzeźnianych dla rzeźni prowadzonych przez samorząd terytorialny oraz ich przeznaczenie.

Na podstawie art. 2 ust. 2 i 4 dekretu z dnia 24 września 1947 r. o ustalaniu cen w przedsiębiorstwach prowadzonych przez Państwo lub samorząd (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 337) oraz art. 19 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 454 z 1933 r.) w brzmieniu ustawy z dnia 1 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 132) zarządza się, co następuje:

Rodzaje opłat i świadczeń rzeźnianych.

§ 1. Ustala się:

A. jednolite dla poszczególnych kategorii rzeźni (I—III) na terenie całego kraju taryfy opłat rzeźnianych za świadczenia rzeźni w związku z dokonywanym ubojem zwierząt w rzeźni (taryfa I stanowiąca załącznik do zarządzenia),

B. wspólne dla wszystkich kategorii rzeźni niżej podane taryfy opłat, które pobierane będą przez zarządy rzeźni tylko w zależności od świadczonych usług:

— opłaty za korzystanie z taniej jatki (taryfa II)

— opłaty za korzystanie z hali hurtowej sprzedaży mięsa (taryfa III).

— opłaty za korzystanie z przedchłodni ponad 24 godziny po uboju, chłodni i zamrażalni (taryfa IV),

— opłaty za czynności dodatkowe i administracyjno-manipulacyjne rzeźni (taryfa V).

Taryfy II—V stanowią załącznik do zarządzenia.

§ 2. Wysokość stawek opłat rzeźnianych jest ustalona na okres jednego roku kalendarzowego.

§ 3. Zmiana stawek opłat rzeźnianych w okresie ich obowiązywania może nastąpić tylko w przypadkach wyjątkowych i gospodarczo uzasadnionych przy zachowaniu trybu wymaganego dla ustalenia powyższych taryf zgodnie z dekretem z dnia 24 września 1947 r.

§ 4. Pobieranie wyższych opłat od ustalonych w załączonych taryfach jest zakazane.

§ 5. Pobieranie opłat i świadczeń nie ustalonych w załączonych taryfach jest zabronione. Nie dotyczy to opłat pobieranych za badanie urzędowe mięsa, nie przewidziane w zarządzeniu niniejszym. Opłaty za takie badania reguluje zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie opłat za badanie zwierząt rzeźnych i mięsa z dnia 20 grudnia 1948 r. (Monitor Polski Nr A-85, poz. 953).

§ 6. Wzbronione są jakiekolwiek świadczenia na rzecz pracowników rzeźni ze strony klienta, jak też przyjmowanie takich świadczeń przez pracownika.

§ 7. Kwoty uzyskane z opłat rzeźnianych, po potrąceniu kosztów eksploatacyjnych i kosztów związanych z urzędowym badaniem, winny być — aż do czasu dostosowania urządzeń rzeźni pod względem technicznym i sanitarnym do wymagań, ustalonych przez powołane do tego władze, dla poszczególnych kategorii rzeźni — obracane wyłącznie na doprowadzenie urządzeń do wymaganego poziomu. Nie będą do nich miały zastosowania przepisy ostatniego zdania art. 18 ust. 1 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 40, poz. 199) z późniejszymi zmianami. Pochodzące stąd nadwyżki z opłat rzeźnianych będą odprowadzane na powyższe cele inwestycyjne i pozostawać będą na specjalnym koncie inwestycji rzeźnianych.

§ 8. Z chwilą wprowadzenia jednolitego planu kont dla przedsiębiorstw samorządowych wpływy z opłat rzeźnianych będą księgowane zgodnie z wymogami jednolitego planu kont, a do tego czasu księgowane będą z uwzględnieniem działów przyjętych niniejszym zarządzeniem.

§ 9. Opłaty rzeźniane, ujęte w taryfie I, winny być pobierane przez zarząd rzeźni w stosunku do wagi żywej zwierzęcia, ustalanej w rzeźniach przy pomocy wag pomostowych. W rzeźniach III kat. nie posiadających odpowiednich urządzeń wagowych, do czasu zainstalowania takich urządzeń dozwolone jest pobieranie podanych w taryfie opłat od sztuki.

§ 10. Opłaty rzeźniane ustalone w taryfie I-szej pobiera się za:

— korzystanie z urządzeń rzeźni oraz urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa (grupa A),

— robociznę (grupa B).

Grupą A objęte są następujące świadczenia rzeźni: przetrzymywanie zwierząt w pomieszczeniach rzeźni przez 24 godziny przed ubojem, korzystanie z urządzeń rzeźni przy uboju i oprawianiu zwierząt, przetrzymywanie mięsa w przedchłodni przez 24 godziny po uboju, unieszkodliwianie mięsa warunkowo zdatnego, postępowanie z mięsem uznanym za warunkowo zdatne do spożycia, a ponadto urzędowe badanie zwierząt rzeźnych przed ubojem, nadzór w czasie uboju i badanie mięsa po uboju, dokonanym w tej samej rzeźni.

Grupą B objęta jest robocizna, związana ze wszystkimi wyżej wyszczególnionymi czynnościami, a w szczególności: ubicie zwierzęcia, oparzanie świń, oczyszczenie wewnętrzne i zewnętrzne, oprawienie, zdejmowanie skóry, przepołowienie lub poćwiartowanie tuszy, przetransportowanie mięsa do hali lub chłodni oraz na tanią jatkę.

Za urządzenia i robociznę przy zdejmowaniu skór świńskich i zdejmowanie skór z cieląt dostarczanych spoza rzeźni pobiera się oddzielne opłaty od właścicieli zwierząt (w/g taryfy V).

§ 11. W pobieranej opłacie w/g taryfy I-szej stawka za świadczenia grupy A stanowi 75%, a grupy B — 25% w stosunku do całej opłaty.

§ 12. W rzeźniach, w których robociz[illegible]wana jest przez właścicieli zwierząt, opłata rzeźnian[illegible]ie uboju wynosi 75% całej opłaty, wymienionej w [illegible] I-szej.

§ 13. Rzeźnie, w których robocizna wykonywana jest całkowicie (§ 10) nie przez własny personel, lecz przez zespoły postronne, winny pobierać na rzecz pracowników dokonywujących uboju 25% całej opłaty, a uzyskane w ten sposób kwoty przekazywać w terminach umownych właściwym zarządom spółdzielczych grup ubojowych względnie pracownikom. Pobieranie tych opłat przez pracowników bezpośrednio od właścicieli zwierząt rzeźnych jest zabronione.

§ 14. W gminach nie uprawnionych do wyznaczania własnego organu urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa potrąca się — z opłaty pobranej za świadczenia grupy A — taksę za urzędowe badanie w wysokości 20% w stosunku do całej opłaty ustalonej w taryfie I.

Zainkasowane z tego tytułu kwoty zarząd rzeźni przekazuje związkowi samorządowemu, który wyznaczył dla rzeźni organ urzędowego badania. Kwoty te należy przeprowadzić w rachunkowości rzeźni przez oddzielne konto.

Powiatowy związek samorządowy zużytkuje tę sumę, po pokryciu wydatków związanych z urzędowym badaniem zwierząt rzeźnych i mięsa, zgodnie z zasadą wyrażoną w § 7 zarządzenia, na doinwestowanie rzeźni znajdujących się na terenie powiatu.

§ 15. W taryfie II zawarto opłaty za korzystanie z taniej jatki. Zarząd rzeźni winien potrącić z kwoty uzyskanej ze sprzedaży zakwestionowanego mięsa lub produktów należności za użytkowanie taniej jatki i sprzedaż mięsa, licząc od 1 kg. Na straty przy cięciu i rozważaniu mięsa odliczyć wolno do 4% wagi mięsa, przeznaczonego do sprzedaży w taniej jatce. Przewóz mięsa, skierowanego do taniej jatki czynnej przy rzeźni, w której dokonano uboju lub innej, odbywa się na koszt rzeźni dokonywującej uboju.

§ 16. Kwotę pozostałą po potrąceniu opłaty za czynności w taniej jatce (§ 15) Zarząd rzeźni winien bezzwłocznie wypłacić właścicielowi towaru.

§ 17. Opłaty taryfy III pobiera się w hali sprzedaży hurtowej za dzierżawę jatki, haka lub wózka biegowego (suwakowego stalugowego).

Opłata może być pobierana za dobę, miesiąc, a za dzierżawę jatki również za rok. Użycie wózka biegowego, służącego tylko do przewozu mięsa z hal ubojowych do hali hurtu (i chłodni) jest bezpłatne, o ile posiadacz mięsa nie zatrzymuje wózka dłużej, jak tylko na czas transportu mięsa.

§ 18. Opłaty za korzystanie z przedchłodni ponad 24 godziny, chłodni lub zamrażalni (taryfa IV), pobierane są albo tytułem najmu komory (kabiny) chłodniczej, względnie najmu części powierzchni podłogi kabiny (od m²) i obliczane są za dobę i miesiąc, albo w/g stawek w stosunku do ilości przechowywanego mięsa. Opłaty w przedchłodni wynoszą 50% a w zamrażalni 150% opłaty pobieranej za korzystanie z chłodni. Stawki opłat pobieranych za korzystanie z przedchłodni, chłodni i zamrażalni są różne w sezonie i po zakończeniu sezonu chłodniczego. Za sezon chłodniczy uważa się okres, w którym maszyny chłodnicze są w ruchu.

§ 19. W/g taryfy V zarządy rzeźni pobierać będą opłaty: za prawo wejścia, wjazdu i postoju na terenie rzeźni pojazdów, służących do przewozu mięsa i produktów pochodzenia zwierzęcego oraz zwierząt żywych, za karty wstępu i przepustki wejściowe, za dodatkowe otwarcie chłodni za uprzednim zezwoleniem zarządu rzeźni, czyszczenie i dezynfekcje pojazdów służących do przewozu mięsa i produktów pochodzenia zwierzęcego oraz zwierząt żywych, za ściąganie skór świńskich i z cieląt dostarczanych spoza rzeźni, za dodatkowe ważenie żywca i mięsa.

Opłaty za sprawdzanie i badanie mięsa przywozowego.

§ 20. Za sprawdzanie badania mięsa (i przetworów mięsnych), sprowadzonego do miejscowości, w których istnieje obowiązek sprawdzania w myśl rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 3 listopada 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 424), łącznie z kosztami korzystania z urządzeń stacji badania i robocizny, rzeźnie pobierają opłaty w wysokości ustalonej w taryfie VI, stanowiącej załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 21. Za ponowne badanie mięsa, zbadanego przez oglądacza i sprowadzonego do miejscowości, posiadających rzeźnie publiczne, w których urzędowe badanie wykonują wyłącznie lekarze weterynarii, wraz z kosztami korzystania z urządzeń stacji badania i robocizny należy pobierać opłaty o 100% wyższe od ustalonych za sprawdzanie w § 20 (taryfa VI).

§ 22. Opłaty wymienione w §§ 20, 21 dotyczą mięsa, wędlin i innych przetworów mięsnych oznakowanych i dostarczonych na stację sprawdzania (badania) przez ich posiadacza.

§ 23. Za sprawdzanie względnie ponowne badanie mięsa oznakowanego wprawdzie lecz wprowadzonego do obrotu z pominięciem obowiązku sprawdzania (§ 20) lub ponownego badania (§ 21) w miejscowościach, w których ten obowiązek istnieje, należy pobrać opłaty o 100% wyższe niż podane w §§ 20 i 21 (taryfa VI).

§ 24. Za badanie mięsa nieoznakowanego (pochodzącego z uboju nielegalnego) — należy pobierać opłaty w/g taryfy VII.

§ 25. W gminach nieuprawnionych do wyznaczania własnego organu urzędowego badania z opłaty pobranej za badanie mięsa nieoznakowanego (pochodzącego z uboju nielegalnego) o której mowa w § 24 zarząd rzeźni przekaże 50% na rzecz tego związku samorządowego, który wyznaczył organ urzędowego badania. Kwoty te winny być zużytkowane na prowadzoną przez powiatowy związek samorządowy akcję zwalczania nielegalnego uboju i obrotu mięsem oraz przetworami mięsnymi.

§ 26. W gminach nieuprawnionych do wyznaczenia własnego organu urzędowego badania z opłat ustalonych w §§ 21 — 23 potrąca się do 20% za urzędowe badanie. Uzyskane z tego tytułu kwoty zarząd rzeźni przekazuje związkowi samorządowemu, który wyznaczył dla rzeźni organ urzędowego badania. Powiatowy związek samorządowy zużytkuje wpływy, zgodnie z zasadą wyrażoną w § 7 zarządzenia, na doinwestowanie rzeźni znajdującej się na terenie powiatu.

§ 27. Kwoty, o których mowa w §§ 25 i 26, należy przeprowadzić w rachunkowości rzeźni przez oddzielne konto.

§ 28. Wszelka działalność osób, mająca na celu uniemożliwienie wykonania przepisów niniejszego zarządzenia, jak również pobieranie opłat wyższych od ustalonych w załączonych taryfach, podlega ściganiu na podstawie obowiązujących przepisów prawnych, w szczególności przepisów o zwalczaniu nadużyć i szkodnictwa gospodarczego.

§ 29. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1949 r.

Minister Administracji Publicznej: w/z Wolski

Minister Ziem Odzyskanych: w/z Dubiel

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: Dąb Kocioł.

(Przedruk z Mon. Pol. Nr. 85. z 1948 r.)

Załącznik do poz. 65.

TARYFA I.

Taryfa opłat rzeźnianych za ubój zwierząt w rzeźniach.

L.p.	Nazwa zwierzęcia	w rzeźniach kategorii I	II	III	III
		Od kg żywca w złotych			od sztuki w złotych
1.	Bydło	2,50	2,25	2,00	700
2.	Jałowizna	4,00	3,50	3,00	400
3.	Cielę	5,00	4,50	4,00	150
4.	Owca	6,00	5,40	4,80	150
5.	Świnia	5,50	5,00	4,50	550
6.	Koń	2,00	2,00	2,00	600
7.	Źrebię	1,50	1,50	1,50	300

Uwaga: W dni świąteczne lub przy pracy w rzeźni ponad ustalone godziny zarząd rzeźni pobierać będzie dodatkowo:
a) za pierwsze 2 godz. nadliczbowe — 50% normalnej opłaty
b) za dalsze godziny pracy — 100% normalnej opłaty

TARYFA II.

Taryfa opłat za korzystanie z taniej jatki.

Za użytkowanie taniej jatki i sprzedaż mięsa:
a) pochodzącego z uboju dokonan. w rzeźniach od 1 kg—zł 1,—
b) pochodzącego z uboju dokon. poza rzeźniami od 1 kg — zł 5,—

TARYFA III.

Taryfa opłat za korzystanie z hal hurtowej sprzedaży mięsa.

1.	Za dzierżawę 1 jatki na dobę	zł 100,—
2.	Za dzierżawę jatki miesięcznie	zł 1.500.—
3.	Za dzierżawę jatki rocznie	zł 15.000.—
4.	Za dzierżawę haka na dobę	zł 50.—
5.	Za dzierżawę haka miesięcznie	zł 750.—
6.	Za dzierżawę 1 wózka biegowego do mięsa na dobę	zł 100.—
7.	Za dzierżawę 1 wózka biegowego miesięcznie	zł 1.500.—

TARYFA IV.

Taryfa opłat za korzystanie z chłodni i przedchłodni oraz zamrażalni.

1. Za wynajęcie jednej kabiny chłodniczej w chłodni miesięcznie:
   a) w sezonie chłodniczym zł 4.000,—
   b) po zakończeniu sezonu chłodniczego „ 2.000,—
2. Za wynajęcie 1 klatki dużej miesięcznie:
   a) w sezonie chłodniczym „ 6.000,—
   b) po zakończeniu sezonu chłodniczego „2.500.—
3. Od m^2 powierzchni miesięcznie:
   a) w sezonie chłodniczym „ 500,—
   b) po sezonie chłodniczym „ 250,—
4. Za przechowanie w chłodni w ciągu 1 doby:

	w sezonie chłodniczym zł	po zakończeniu sezonu chłodn. zł
a) 1 ćw. wołowiny	30,—	15,—
b) 1 ćw. cielęciny	10,—	5,—
c) 1 ćw. baraniny (koźliny)	6,—	3,—
d) 1 połówka wieprzowiny	40,—	20,—
e) za 50 kg mięsa	30,—	15,—
f) podroby za 1 komplet (głowa, odnóża, ośrodki)	15.—	10,—

5. Opłaty w zamrażalni wynoszą 150% opłat chłodni.
   Opłaty w przedchłodni wynoszą 50% opłat chłodni.

TARYFA V.

Taryfa za czynności dodatkowe oraz opłaty administracyjno-manipulacyjne.

L.p.	Opłaty za	jednoraz. (w złotych)	mies.	rocznie	Uwagi
1.	Karta wstępu imienna	10	50	500	
2.	Opłata wjazdowa dla:				
	a) wozu jednokonnego	25	250	—	
	b) wozu parokonnego	30	300	—	
	c) samochodu	50	500	—	
3.	Mycie pojazdów	50	—	—	
4.	Dezynfekcja pojazdów	50	—	—	
5.	Dodatkowe otwarcie chłodni na polecenie zarządu rzeźni	600	—	—	
6.	Zdejmowanie skór:				
	a) świńskich	80	—	—	od sztuki
	b) cielęcych (bukatów)	10	—	—	„
7.	Dodatkowe ważenie:				
	a) żywca	50	—	—	„
	b) mięsa	0,50	—	—	kg

TARYFA VI.

Opłaty za urzędowe badanie i sprawdzanie mięsa przywozowego, w złotych

Rodzaj mięsa	Za jedn.	Za urzędowe sprawdzanie badania mięsa i przetworów mięsnych	Za ponowne urzędowe badanie mięsa i przetworów mięsnych zbadanych uprzednio przez oglądacza.	Za urzędowe sprawdzanie oznakowanego mięsa, ale	Za ponowne badanie mięsa oznakowanego, ale
		dostarczonych przez posiadacza do stacji badania (sprawdzania)		wprowadzonego do obrotu z pominięciem	

		(S 20)	(S 21)	obowiązku sprawdzania (S 23)	obowiązku ponownego badania (S 23)
Wołowina, bukacina i konina	1 ćw.	40,—	80,—	80,—	160,—
Cielęcina, bukacina, kozina	1 ćw.	20,—	40,—	40,—	160,—
Wieprzowina	1 połówka	80,—	160,—	80,—	320,—
Podroby	komplet w wysokości opłaty za ćwiartkę				
Słonina, sadło, otoki, wędliny, inne przeroby mięsne, mięso w mniejsz. cześciach niń 1 ćw.	kg	5	10	10	20

TARYFA VII.

Taryfa opłat za badanie mięsa nieoznakowanego (pochodzącego z nielegalnego uboju)

Rodzaj mięsa	Od	Złotych
Wołowina, bukacina, konina	1 ćw.	800,—
Cielęcina, baranina i kozina	1 ćw.	400,—
Wieprzowina	1 połówka	1600,—
Podroby	1 komplet	równa się opłatom za 1 ćwiartkę
Słonina, sadło, otoki, mięso cięte, wędlina i inne przeroby mięsne	1 kg	100,—

66

ZARZĄDZENIE
MINISTRÓW: ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ I ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 18 grudnia 1948 r.

w sprawie wyznaczenia opłat pobieranych na targowiskach zwierzęcych prowadzonych przez samorząd terytorialny.

Na podstawie art. 2 ust. 4 dekretu z dnia 24 września 1947 r. o ustaleniu cen w przedsiębiorstwach prowadzonych przez Państwo lub samorząd (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 337) w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania zarządza się co następuje:

§ 1. Wyznacza się następujące opłaty za korzystanie z targowisk zwierzęcych:

1. Opłatę ogólną w złotych w wysokości:

Kategoria targowiska	Za sztukę zwierzęcia						
	świnie	bydło	jałowizna	cielęta	owce	prosięta	konie
I	120	140	80	50	50	30	150
II	100	120	70	40	40	25	120
III	80	100	60	40	40	25	100

2. Opłatę szczególną w wysokości:

za usługi	wysokość opłaty	Uwagi
a) dodatkowe ważenie zwierzęcia	10 zł.	
b) postój pojazdów konnych	20 zł.	za 1 dobę
mechanicznych	40 zł.	za 1 dobę
c) przetrzymywanie zwierzęcia w stajni lub chlewie	20% opłaty ogólnej wymienionej w p. 1	
d) pasza i ściółka dla zwierzęcia	według cen rynkowych w danej miejscowości z doliczeniem marży zarobku w wysokości określonej przepisami.	

3. Opłata ogólna pobierana jest przy wejściu na targowisko zwierzęce od wszystkich dostawców zwierząt z tytułu korzystania z placu na targowisku, jego urządzeń i usług, a w szczególności: za prawo wpędu zwierzęcia na targowisko, wyładowanie i załadowanie zwierzęcia, oględziny weterynaryjno-lekarskie, znakowanie, ważenie, korzystanie z wody, korzystanie z bucht zbiorczych w czasie trwania targu, dozorowanie.

4. Miejscowości, w których znajdują się targowiska zwierzęce, należące do poszczególnych kategorii targowisk, o których mowa w p. 1. określi wykaz sporządzony przez Ministerstwa: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1949 r.

Minister Administracji Publicznej: w/z Wolski
Minister Ziem Odzyskanych: w/z Dubiel

67

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 20 grudnia 1948 r.

w sprawie opłat za badanie zwierząt rzeźnych i mięsa, wydane w porozumieniu z Ministrami Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych oraz Przemysłu i Handlu.

Na podstawie art. 19 rozp. Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr 60 z r. 1933, poz. 454) w brzmieniu ustawy z dnia 1 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 132) zarządza się, co następuje:

A. Normy opłat.

Opłaty za urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa należy pobierać według następujących norm:

I. Za badanie przed ubojem i po uboju 1 sztuki:

1. W rzeźniach prowadzonych przez samorząd terytorialny według zarządzenia Ministrów Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 20 grudnia 1948 r. w sprawie taryf opłat rzeźnianych dla rzeźni prowadzonych przez samorząd terytorialny oraz ich przeznaczenia (Monitor Polski Nr A-85, poz. 951).
2. W rzeźniach nieprowadzonych przez samorząd terytorialny a stanowiących osobny obwód badania:

bydło rogate powyżej	150 kg. żywej wagi	120 zł.
jałowizna od 75 do	150 kg. żywej wagi	80 „
cielę do	75 kg. żywej wagi	30 „
owca, koza		30 „
świnia		120 „
koń		160 „

3. W rzeźniach i obwodach badania innych, aniżeli określone wyżej w punktach 1 i 2:

bydło rogate powyżej	75 kg. żywej wagi od	400 zł.
owca, koza		300 „
cielę do	70 kg. żywej wagi od	300 „
świnia		400 „
koń		500 „

Opłaty te obejmują również koszta przejazdu i winny być takie same bez względu na to, czy badanie wykonuje lekarz weterynaryjny czy oglądacz.

4. Opłaty wymienione w p. 2 i 3 są pobierane w całości na rzecz tego związku samorządowego, który wyznaczył odnośny organ urzędowego badania.

II. Za sprawdzanie i badanie mięsa przywozowego:

1. Za sprawdzanie badania mięsa, sprowadzonego do miejscowości, w których istnieje obowiązek sprawdzania w myśl rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Ref. Roln. z 3 listopada 1948 r. o obowiązku poddawania sprawdzaniu mięsa sprowadzonego do niektórych miejscowości (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 424), łącznie z kosztami korzystania z urządzeń stacji badania (sprawdzania) i robocizny — należy pobierać opłaty w następującej wysokości:

wołowina, bukacina i konina od 1 ćwiartki	40 zł.
cielęcina, baranina i kozina od 1 ćwiartki	20 „
wieprzowina od połówki	80 „
od kompletu podrobów — w wysokości opłaty od ćwiartki, od słoniny, sadła, otok i mięsa w mniejszych częściach, niż ćwiartki, oraz wędlin i innych przetworów mięsnych od 1 kg	5 „

2. Za ponowne badanie mięsa zbadanego przez oglądacza i sprowadzonego do miejscowości, posiadających rzeźnie publiczne, w których urzędowe badanie wykonują wyłącznie lekarze weterynaryjni, wraz z kosztami korzystania z urządzeń stacji badania i robocizny — należy pobierać opłaty o 100% wyższe, niż w dziale II — 1.

Opłaty wymienione w p. 1 i 2 dotyczą mięsa, wędlin i innych przetworów mięsnych oznakowanych i dostarczanych na stację sprawdzania (badania) przez posiadacza.

3. Za sprawdzanie względnie ponowne badanie mięsa oznakowanego wprawdzie, lecz wprowadzonego do obrotu **z pominięciem obowiązku sprawdzania lub ponownego badania** w miejscowościach, w których ten obowiązek istnieje, należy pobierać opłaty o 100% wyższe, niż podane w dziale II — 1 i 2.

4. Opłaty wymienione w p. 1, 2 i 3:
   a) w rzeźniach prowadzonych przez zarządy gminne uprawnione do wyznaczania organów urzędowego badania, są pobierane w całości na rzecz danej rzeźni;
   b) w rzeźniach prowadzonych przez gminy nie uprawnione do wyznaczania organów urzędowego badania, 20% pobranej opłaty przypada na rzecz tego związku samorządowego, który wyznaczył organ urzędowego badania;
   c) w innych przypadkach całość opłat przypada na rzecz tego związku samorządowego, który wyznaczył organ urzędowego badania.

III. Za badanie mięsa z uboju nielegalnego:

1. Za badanie mięsa nieoznakowanego (pochodzącego z uboju nielegalnego) należy pobierać następujące opłaty:

wołowina, bukacina i konina od 1 ćwiartki	800 zł.
cielęcina, baranina i kozina od 1 ćwiartki	400 „
wieprzowina od połówki	1600 „
od kompletu podrobów — w wysokości opłaty od ćwiartki, od słoniny, sadła, otok, mięsa ciętego, wędlin i innych przetworów mięsnych od 1 kg.	100 „

2. Opłaty powyższe:
   a) w rzeźniach prowadzonych przez zarządy gminne, uprawnione do wyznaczania organów urzędowego badania, są pobierane w całości na rzecz danej rzeźni;
   b) w rzeźniach prowadzonych przez gminy, nie uprawnione do wyznaczania organów urzędowego badania, 50% pobranej opłaty przypada na rzecz tego związku samorządowego, który wyznaczył organ urzędowego badania;
   c) w innych przypadkach całość opłat przypada na rzecz tego związku samorządowego, który wyznaczył organ urzędowego badania.

IV. Za badanie przy odwołaniach:

1. W przypadkach odwołania się posiadacza zwierzęcia lub mięsa od oceny badania należy pobierać następujące opłaty:
   a) przy odwołaniu się od oceny oglądacza do lekarza weterynaryjnego — 200 zł. od sztuki.
   b) przy odwołaniu się od oceny lekarza weterynaryjnego do państwowego lekarza weterynarii — 450 zł. od sztuki.

   Ponadto w obu przypadkach należy pobierać kwoty na pokrycie kosztów podróży, przysługujących w myśl przepisów o należnościach za podróże służbowe.

   Opłaty powyższe należy pobierać tylko w przypadkach, gdy sprawdzanie lub ponowne badanie potwierdziły zakwestionowaną ocenę.
2. Normy podane w pkt. 1 stosuje się również w rzeźniach prowadzonych przez samorząd terytorialny, za czynności wyszczególnione w dz. II, III i IV.

V. Za badanie w godzinach poza urzędowych:

W dnie świąteczne, a w rzeźniach określonych w dziale I p. 2 także i w godzinach poza urzędowych, należy pobierać opłaty:
1. za pierwsze dwie godziny o 50% wyższe,
2. za dalsze godziny o 100% wyższe.

B. Przeznaczenie opłat.

Z opłat za badanie zwierząt rzeźnych i mięsa winny być pokrywane:

I. Wydatki osobowe:

1. Wynagrodzenie organów urzędowego badania ze wszystkimi świadczeniami socjalnymi, jakie w zależności od charakteru stosunku służbowego danego organu ciążą na pracodawcy.

   Należą tu również ewent. uposażenia emerytalne i inne zobowiązania, wynikające z tytułu istniejącego w swoim czasie stosunku służbowego z osobami, które były zatrudnione jako organa urzędowego badania.

   Wynagrodzenie to rozumie się za wszystkie czynności, związane z obowiązkami służbowymi organów urzędowego badania. Wynagrodzenie za inne czynności należące do zakresu administracji rzeźni należy wypłacać z wpływów za użycie rzeźni.
2. Należności lekarzy weterynaryjnych za badanie w przypadkach przekraczających zakres działania oglądaczy oraz za sprawdzanie i ponowne badanie w przypadkach odwołania się posiadacza zwierzęcia.
3. Koszta podróży organów urzędowego badania oraz organów odwoławczych.
4. Wynagrodzenie i koszta podróży osób zatrudnionych w akcji zwalczania nielegalnego uboju oraz obrotu mięsem i przetworami mięsnymi.
5. Inne wydatki osobowe, na które zezwoli wojewoda za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

II. Wydatki rzeczowe:

1. Koszta nabycia, naprawy i utrzymania wszystkich narzędzi, przyrządów i innych przedmiotów potrzebnych do wykonywania badania (noże z pochwami i pasem, mikroskopy, sterylizatory do odkażania noży, trychinoskopy (aparaty projekcyjne), przyrządy do pobierania próbek, nożyczki, ściskacze (kompresoria), pincetki, szpikulce, zakrapiacze, kwas octowy, ług potasowy, puszki numerowane do wkładania próbek do badania na włośnie i t. p.).
2. Koszta nabycia ubrań roboczych dla organów badania pracujących w rzeźniach (buty nieprzemakalne, kombinezony, czapki, ciepłe okrycia do pracy w zimie i w chłodniach).
3. Koszta nabycia, naprawy i utrzymania w czystości ubrań ochronnych (płaszczy z materiału nadającego się do prania, fartuchy nieprzemakalne, gumowe, ceratowe lub impregnowane).
4. Koszta związane ze znakowaniem mięsa (pieczęcie, tusz).
5. Koszta nabycia dzienników badania i wszelkich druków potrzebnych do rejestrowania, zestawiania wyników badania, sporządzania wykazów uboju dla władz oraz koszta nabycia świadectw na wywóz mięsa.
6. Koszta bakteriologicznego (laboratoryjnego) badania mięsa, łącznie z opakowaniem, przesyłką, korespondencją i t. p.
7. Koszta postępowania z mięsem warunkowo zdatnym, mniej wartościowym i niezdatnym, a w szczególności:
   a) koszta urządzeń do unieszkodliwiania mięsa warunkowo zdatnego (sterylizatory, kotły i inne aparaty do gotowania mięsa i wytapiania tłuszczu);
   b) koszta budowy, urządzenia, utrzymania i prowadzenia taniej jatki;
   c) koszta ewent. przewozu mięsa mniej wartościowego do sprzedaży w taniej jatce innej gminy lub w innym odpowiednim miejscu;
   d) koszta związane z zajęciem i zamknięciem mniejszych części mięsa niezdatnego (zbiorniki, konfiskatory);
   e) koszta związane z nieszkodliwym usuwaniem mięsa niezdatnego poza zakładami utylizacyjnymi (aparaty do zupełnego rozgotowywania mięsa w wodzie lub parze, urządzenia do spowodowania środkami chemicznymi zupełnego rozkładu mięsa i do spalania, place do zagrzebywania w ziemi (grzebowiska) itp.).
8. Inne koszta rzeczowe, na które zezwoli wojewoda za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

III. Przepisy części B. nie dotyczą rzeźni prowadzonych przez gminy, które same wyznaczają organa urzędowego badania.

Rzeźnie te pokrywają wydatki wymienione w niniejszej części z całości wpływów z tytułu opłat rzeźnianych.

C. Księgowanie.

Samorząd terytorialny, posiadający wpływy z opłat za badanie poza rzeźniami, utrzymywanymi przez siebie, winien wpływy te oraz wydatki z nich dokonywane księgować na oddzielnym koncie.

D. Przepisy końcowe.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1949 r.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: Dąb-Kocioł.

68

OGŁOSZENIE

Związku Międzykomunalnego „Śląsko-Dąbrowskie Linie Komunikacyjne" w sprawie sprostowania ogłoszenia z dnia 15 lipca 1948 r. (Śląsko-Dąbrowski Dziennik Wojewódzki Nr 14 poz. 275) oraz w sprawie zmiany statutu.

I. Ogłoszeniu z dnia 15 lipca 1948 r. nadaje się brzmienie następujące:

„Podaje się do wiadomości, że Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Katowicach postanowieniem z dnia 25. 6. 1948 r. L. dz. 2738/IV/1/48 zatwierdziło po myśli art. 5 § 2 dekretu P. K. W. N. z dnia 23 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 74) uchwałę Rady Związku Celowego Samorządów Śląskich dla komunikacji autobusowej „Śląskie Linie Autobusowe" z dnia 14 czerwca 1948 r. oraz uchwałę Wydziału Wojewódzkiego z dnia 18. 6. 1948 r. Nr SG. 37/9/8/48 w sprawie:

a) przyjęcia w poczet udziałowców Związku Celowego miasta Zabrza, miasta Będzina, miasta Dąbrowy Górniczej, powiatu będzińskiego i miasta Sosnowca, każdego z tych samorządów z jednym udziałem,

b) określenia nazwy Związku Celowego na Śląsko-Dąbrowskie Linie Komunikacyjne" i

c) zmiany §§ 1, 3, 4, 7, 9, 10, 13, 18, 23, 30, 40, 45, 48, 49 i 50 dotychczasowego statutu Związku, zatwierdzonego uchwałą Prezydium W. R. N. z dnia 10 kwietnia 1946 r. oraz uchwałę Prezydium W. R. N. z dnia 10 kwietnia 1946 r. oraz uchwałę ustalającą jednolity tekst statutu w brzmieniu załącznika.

Katowice, dnia 15 lipca 1948 r.

Śląsko-Dąbrowskie Linie Komunikacyjne.

Załącznik do uchwały w sprawie statutu Związku Międzykomunalnego „Śląsko-Dąbrowskie Linie Komunikacyjne".

II. Na podstawie § 50 statutu Związku Międzykomunalnego „Śląsko-Dąbrowskie Linie Komunikacyjne", ogłoszonego w Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim Nr 14 z dnia 2 sierpnia 1948 r. pod poz. 275 podaje się do wiadomości, że Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Katowicach postanowieniem z dnia 27. 12. 1948 r. po myśli art. 5 § 2 dekretu P. K. W. N. z dnia 23. XI. 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 14 poz. 74) zatwierdziło uchwałę Rady Związku Międzykomunalnego „Śląsko-Dąbrowskie Linie Komunikacyjne" z dnia 23 listopada 1948 r. w sprawie następującej zmiany obowiązującego statutu:

Ostatnie zdanie § 12 otrzymuje brzmienie następujące:

„Członkowie Rady Związku sprawują swe czynności bezpłatnie, mogą jednak otrzymać zwrot kosztów podróży i wynagrodzenie za obecność na posiedzeniach z funduszów Związku podług zasad, ustalonych uchwałą Rady Związku".

Ustęp II. § 22 zmienia się jak następuje:

„Do ważności dokumentu, którego mocą Związek zaciąga zobowiązania wobec osób trzecich, potrzeba obok podpisu prezesa Związku także współpodpisu 2-ch członków Zarządu Związku. Jeżeli prezes nie może pełnić obowiązków, wszystkie jego czynności wykonywa wiceprezes Związku jako jego zastępca".

Do § 22 dodaje się następujący nowy ustęp III.

„Do podpisywania dokumentów i zobowiązań jak: zlecenia wypłaty, czeki, przekazy pocztowe i bankowe, pokwitowania odbioru pieniędzy, Zarząd może upoważnić członków Dyrekcji i pracowników Związku z tym, że do ważności dokumentu potrzeba 2-ch podpisów członków Dyrekcji, lub jednego dyrektora i urzędnika Związku".

Katowice, dnia 24 stycznia 1949 r.

Śląsko-Dąbr. Linie Komunikacyjne Związek Międzykomunalny
Nowacki Prezes Związku.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

OGŁOSZENIE.

Na podstawie § 73 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62) oraz zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 października 1948 r. ogłasza się, że sporządzone zostaną protokóły zdawczo-odbiorcze następujących przedsiębiorstw, przejętych na własność Państwa:

1) Oberschlesische Metallwerke Johann Kołodziej G. m. b. H. — Bytom, ul. Jagiellońska 23

2) Schikora u. Gerdes Wilhelmswerk Bergbau Maschinenfabrik Stahlhoch u. Brückenbau — Bytom, ul. Jagiellońska 23 oraz

3) Eisenwerk K. Schepanik — Bytom, ul. Jagiellońska 23.

Termin sporządzenia protokółów zdawczo-odbiorczych powyższych przedsiębiorstw ustala się na dzień

15 marca 1949 roku, godz. 9-ta,

w miejscu siedziby przedsiębiorstwa przejmującego, Bytomskich Zakładów Budowy Maszyn, Bytom-Bobrek, ul. Miechowicka 4.

Wzywa się właścicieli powyższych przedsiębiorstw oraz właścicieli składników majątkowych, znajdujących się w powyższych przedsiębiorstwach, do stawienia się w czasie i miejscu wyznaczonym do sporządzenia protokółów zdawczo-odbiorczych.

Niestawiennictwo nie wstrzymuje sporządzenia protokółów zdawczo-odbiorczych.

Bytomskie Zakłady Budowy Maszyn

OGŁOSZENIE.

Na podstawie § 73 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62) oraz zarządzenia Ministra Leśnictwa z dnia 19 lipca 1948 r. ogłasza się, że w dniach **15 i 16 marca 1949 r. o godz. 8,30** sporządzony zostanie protokół zdawczo-odbiorczy przedsiębiorstw: Stefek Franciszek — tartak elektryczny Wisła Nr 703. Protokół sporządzony zostanie na terenie tartaku.

Wzywa się właściciela powyższego przedsiębiorstwa oraz właścicieli składników majątkowych znajdujących się w powyższym przedsiębiorstwie do stawienia się w czasie i miejscu wyznaczonym do sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego.

Niestawiennictwo nie wstrzymuje sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego.

Dyrekcja Lasów Państwowych Okręgu Krakowskiego.

OGŁOSZENIE.

Na podstawie § 72 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30. I. 47 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62) oraz zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23-go listopada 1948 r. ogłasza się, że zostanie sporządzony protokół zdawczo-odbiorczy na własność Państwa przedsiębiorstwa „SCHMIEDEWERK USTROŃ G. m. b. H." (Volkswagenwerk G. m. b. H. Berlin), — Fabryka wyrobów kutych i odlewów żeliwnych w Ustroniu Cieszyńskim przy ul. Daszyńskiego 12.

Termin sporządzenia protokółu zdawczo-odbiorczego wyznacza się na dzień 28-my o godzinie 10-tej od dnia ukazania się niniejszego ogłoszenia w Ustroniu Cieszyńskim, przy ul. Daszyńskiego 12 w biurach Fabryki.

Kuźnia — Ustroń

Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione

OGŁOSZENIE.

Na podstawie § 73 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 30. I. 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62) oraz zarządzenia Ministra z dn. 5. i 8. X. 1948 r., Pr 1/145/48. ogłasza się, że sporządzone zostaną protokoły zdawczo-odbiorcze następujących przedsiębiorstw, przejętych na własność Państwa:

1) Spółka Firmowa Fabryka Galanterii Metalowej „Galmet" Goldberg i Kuczyński — Sosnowiec, ul. Przejazd 3.

Właśc. Chawa Lajberg i Gołda Kuczyńska, Sosnowiec ul. Przejazd 3.

Protokół zdawczo-odbiorczy tego przedsiębiorstwa sporządzony zostanie w **dniu 22 marca 1949 r. o godz. 10 rano** w Sosnowcu, przy ul. Przejazd 3, w biurach tego przedsiębiorstwa.

2) Paul Sonsalla Odlewnia Metali — Chorzów II, ul. Styczyńskiego 16. Właśc. Paul Sonsalla (poniem.).

Protokół zdawczo-odbiorczy tego przedsiębiorstwa sporządzony zostanie **w dniu 25 marca 1949 r. o godz. 10 rano,** w Chorzowie II przy ul. Styczyńskiego 16, w biurach tego przedsiębiorstwa.

Wzywa się właścicieli powyższych przedsiębiorstw oraz właścicieli składników majątkowych, znajdujących się w powyższych przedsiębiorstwach, do stawienia się w czasie i miejscu wyżej wymienionym do sporządzenia protokółu zdawczo-odbiorczego.

Niestawiennictwo nie wstrzymuje sporządzenia protokółu zdawczo-odbiorczego.

Nie mają znaczenia prawnego drobne niedokładności w określeniu nazwy lub przedmiotu przedsiębiorstwa, jeżeli z całości ogłoszenia wynika, o jakie przedsiębiorstwo chodzi.

Zjednoczone Fabryki Okuć i Sprzętów Metalowych.

OGŁOSZENIE.

Na podstawie § 73 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30. 1. 47 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62) oraz zarządzenia Min. Przem. i Handlu z dnia 5. 10. 48 r. ogłasza się, że sporządzony zostanie protokół zdawczo-odbiorczy następującego przedsiębiorstwa, przejętego na własność Państwa:

Zakłady Mechaniczne i Budowa Konstrukcji Stalowych „Zamkost"

Inż. Ignacy Bereszko i S-ka dawniej Zakład Kotlarski i Budowa Konstrukcji Żelaznych Albiński i S-ka Będzin, ul. Kościuszki nr 102.

Termin sporządzenia protokółu zdawczo-odbiorczego ustala się **na dzień 10 marca 1949 r. godz. 10-ta,** w miejscu siedziby przejmowanego przedsiębiorstwa w Będzinie, przy ul. Kościuszki 102.

Wzywa się właścicieli powyższego przedsiębiorstwa oraz właścicieli składników majątkowych, znajdujących się w powyższym przedsiębiorstwie, do stawienia się w czasie i miejscu wyznaczonym do sporządzenia protokółu zdawczo-odbiorczego.

Niestawiennictwo nie wstrzymuje sporządzenia protokółu zdawczo-odbiorczego.

Sosnowieckie Zakłady Budowy Kotłów

REDAKCJA i ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-Dąbr., ul. Jagiellońska 25 I. p. pok. 250, tel. 395 i 374. Adm. pok. 345, tel. 348.
ZA REDAKCJĘ: Dr. Piotr Bałowski. — Cena 100,— zł. R-025193